BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. rugsėjo 24 d.*

„Valstybės pagalba — Visuomeninio transliavimo paslauga — Sprendimas, kuriuo pagalba pripažįstama suderinama su bendrąja rinka — Danijos valdžios institucijų įgyvendinta pagalba Danijos visuomeninio transliuotojo TV2/Danmark naudai — Valstybės finansavimas, skirtas išlaidoms, patirtoms vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, kompensuoti — Pagalbos sąvoka — Sprendimas Altmark“

Byloje T-674/11

TV2/Danmark A/S, įsteigta Odensėje (Danija), atstovaujama advokato O. Koktvedgaard,

ieškovė,

palaikoma

Danijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos C. Vang ir V. Pasternak Jørgensen, vėliau – V. Pasternak Jørgensen, padedamų advokato K. Lundgaard Hansen ir galiausiai – C. Thorning, padedamo K. Lundgaard Hansen ir advokato R. Holdgaard,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą B. Stromsky, C. Støvlbæk ir U. Nielsen,

atsakovę,

palaikomą

Viasat Broadcasting UK Ltd, įsteigtos *West Drayton* (Jungtinė Karalystė), atstovaujamos advokatų S. Kalsmose-Hjelmborg ir M. Honoré,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2011 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimą 2011/839/ES dėl priemonių (C 2/03), kurias Danija įgyvendino *TV2/Danmark* naudai (OL L 340, p. 1),

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas D. Gratsias (pranešėjas), teisėjai N. J. Forwood ir C. Wetter,

posėdžio sekretorė C. Kristensen, administratorė,

* Proceso kalba: danų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. sausio 15 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo faktinės aplinkybės ir kontekstas

1 Šiuo ieškiniu prašoma panaikinti 2011 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimą 2011/839/ES dėl priemonių (C 2/03), kurias Danija įgyvendino *TV2/Danmark* naudai (OL L 340, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas), tiek, kiek jame konstatuota, jog šios priemonės yra valstybės pagalba, arba, nepatenkinus šio prašymo, minėtą sprendimą panaikinti tiek, kiek jame konstatuota, jog tam tikros šios priemonės yra nauja pagalba.

2 Jį pareiškė *TV2/Danmark A/S* (toliau – TV2 A/S arba ieškovė), kuri yra Danijos akcinė bendrovė vykdanti transliavimo veiklą. TV2 A/S buvo įsteigta siekiant apskaitos ir mokesčių tikslais nuo 2003 m. sausio 1 d. pakeisti savarankišką valstybės įmonę *TV2/Danmark* (toliau – TV2), kuri 1986 m. buvo įsteigta 1986 m. birželio 4 d. *Lov* nº *335 om ændring af lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* (Įstatymas, iš dalies keičiantis įstatymą dėl transliavimo paslaugos). TV2 A/S, kaip ir jos pirmtakė TV2, yra Danijos antrasis visuomeninis transliuotojas, o pirmasis transliuotojas yra *Danmarks Radio* (toliau – DR).

3 TV2 A/S, kaip anksčiau TV2, misija – kurti bei transliuoti nacionalines ir regionines televizijos programas. Gali būti transliuojama radijo įrenginiais arba per palydovines ar kabelines sistemas. Taisykles dėl su viešąja paslauga susijusių TV2 A/S, o prieš tai – TV2 įsipareigojimų nustatė Danijos kultūros ministras.

4 Be visuomeninių transliuotojų, visoje Danijos televizijos rinkoje veikia komerciniai transliuotojai. Tai, be kita ko, pirma, bendrovė *Viasat Broadcasting UK Ltd* (toliau – *Viasat*) ir, antra, susijungusios bendrovės SBS TV A/S ir *SBS Danish Television Ltd* (toliau – SBS).

5 TV2 buvo įsteigta suteikus valstybės paskolą už palūkanas, ir jos veikla, kaip ir DR veikla, turėjo būti finansuojama iš visų Danijos televizijos žiūrovų mokamo mokesčio. Vis dėlto Danijos teisės aktų leidėjas nusprendė, kad, priešingai nei DR, TV2 taip pat bus suteikta galimybė gauti pajamų būtent iš reklamos.

6 2000 m. balandžio 5 d. bendrovei *SBS Broadcasting AS/TvDanmark* pateikus skundą, TV2 finansavimo sistemą ėmėsi tirti Europos Bendrijų Komisija 2004 m. gegužės 19 d. Sprendime 2004/17/EB dėl Danijos priemonių [TV2] naudai (OL L 85, p. 1, klaidų ištaisymas OL L 368, 2006, p. 1, toliau – Sprendimas *TV2 I*). Šiame sprendime nagrinėjamas laikotarpis nuo 1995 m. iki 2002 m. ir jis susijęs su šiomis priemonėmis: lėšomis iš licencijų [mokesčio], pervedimais iš fondų, skirtų TV2 finansuoti (TV2 fondas ir *Radiofonden*), *ad hoc* skirtomis sumomis, atleidimu nuo pelno mokesčio, atleidimu nuo palūkanų mokėjimo ir nuo TV2 steigimo momentu jai skirtos paskolos kapitalo grąžinimo, valstybės garantija veiklos paskoloms bei su palankiomis mokesčio, kurį TV2 turėjo mokėti už naudojimąsi transliavimo nacionaliniu mastu dažniu, mokėjimo sąlygomis (toliau visos kartu – nagrinėjamos priemonės). Galiausiai Komisijos tyrimas apėmė ir TV2 suteiktą leidimą transliuoti vietinių dažnių tinkle bei visų bendrų antenų įrenginių savininkų pareigą savo įrenginiais transliuoti TV2 viešųjų paslaugų programas.

7 Išanalizavusi nagrinėjamas priemones Komisija nusprendė, kad jos yra valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnio 1 dalį (dabar – SESV 107 straipsnio 1 dalis). Šią pagalbą jį taip pat pripažino nauja pagalba. Tačiau remiantis ginčijamu sprendimu (98 ir 99 konstatuojamosios dalys) darytina išvada,

kad, pasak Komisijos, TV2 suteiktas leidimas transliuoti vietinių dažnių tinkle ir bendrų antenų savininkų pareiga transliuoti TV2 programas nėra valstybės pagalba, nes šiems tikslams nereikia skirti valstybės išteklių. Komisijos išvada dėl nagrinėjamų priemonių buvo pagrįsta vertinimu, kad TV2 finansavimo sistema, kuria siekta kompensuoti viešosios paslaugos teikimo sąnaudas, neatitinka antrosios ir ketvirtosios iš keturių sąlygų, kurias Teisingumo Teismas nustatė 2003 m. liepos 24 d. Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Rink., toliau – Sprendimas *Altmark*, ir, kiek tai susiję su minėtomis sąlygomis – *Altmark* sąlygos, EU:C:2003:415).

8 Be to, Komisija nusprendė, kad minėta pagalba, kurią nuo 1995 m. iki 2002 m. Danijos Karalystė suteikė TV2, yra suderinama su vidaus rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį (dabar – SESV 106 straipsnio 2 dalis), išskyrus 628,2 mln. Danijos kronų (DKK) sumą, kurią ji įvertino kaip perteklinę kompensaciją (Sprendimo *TV2 I* 163 konstatuojamoji dalis ir 1 straipsnis). Taigi ji nurodė Danijos Karalystei šią sumą su palūkanomis susigrąžinti iš TV2 A/S (Sprendimo *TV2 I* 2 straipsnis), kuri per tą laiką pakeitė bendrovę TV2 (žr. šio sprendimo 2 punktą).

9 Kadangi dėl Sprendimo *TV2 I* 2 straipsnyje numatyto susigrąžinimo TV2 A/S tapo nemoki, 2004 m. liepos 23 d. raštu Danijos Karalystė Komisijai pranešė apie šios bendrovės rekapitalizacijos projektą. Šis projektas kaip valstybės finansuojamas priemones numatė, pirma, 440 mln. DKK dydžio kapitalo injekciją ir, antra, 394 milijonų DKK valstybės paskolos konvertavimą į kapitalą. 2004 m. spalio 6 d. Sprendime C(2004) 3632 *final* byloje dėl valstybės pagalbos N 313/2004, susijusiame su TV2 A/S rekapitalizacija (OL C 172, 2005, p. 3, toliau – sprendimas dėl rekapitalizacijos), Komisija padarė išvadą, kad abi TV2 A/S naudai numatytos priemonės yra „būtinos sudaryti kapitalui, kurio po jos reorganizavimo į akcinę bendrovę reikės TV2 [A/S], kad galėtų įgyvendinti su viešosiomis paslaugomis susijusius įgaliojimus“ (sprendimo dėl rekapitalizacijos 53 konstatuojamoji dalis). Todėl Komisija nusprendė, kad bet kuri valstybės pagalbos dalis, kuri gali būti susijusi su numatyta TV2 A/S rekapitalizacija, yra suderinama su vidaus rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį (sprendimo dėl rekapitalizacijos 55 konstatuojamoji dalis).

10 Dėl Sprendimo *TV2 I* buvo pareikšti keturi ieškiniai dėl panaikinimo, vieni jų autoriai buvo TV2 A/S (byla T-309/04) ir Danijos Karalystė (byla T-317/04), kiti – TV2 A/S konkurentai, t. y. *Viasat* (byla T-329/04) ir SBS (byla T-336/04).

11 2008 m. spalio 22 d. Sprendimu *TV2/Danmark ir kt. / Komisija*, T-309/04, T-317/04, T-329/04 ir T-336/04, Rink., toliau – Sprendimas *TV2 I* , EU:T:2008:457) Bendrasis Teismas panaikino Sprendimą *TV2 I*. Sprendime Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisija pagrįstai padarė išvadą, kad TV2 patikėtas su viešąja paslauga susijęs įsipareigojimas atitinka visuotinės ekonominės svarbos transliavimo paslaugos apibrėžtį (minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 124 punktas). Vis dėlto jis taip pat konstravo, kad Sprendime *TV2 I* yra keli neteisėtumo aspektai, dėl kurių šis sprendimas galiausiai buvo panaikintas.

12 Pirma, išnagrinėjęs klausimą, ar Sprendime *TV2 I* numatytoms priemonėms skiriami valstybės ištekliai, Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisija nemotyvavo savo sprendimo, kiek tai susiję su pajamų iš reklamos 1995–1996 m. traktavimu *de facto* kaip valstybės išteklių, todėl pažeidė pareigą motyvuoti (šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 160–167 punktai). Antra, Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisijos tyrimas dėl klausimo, ar tenkinamos antroji ir ketvirtoji *Altmark* sąlygos, nebuvo grindžiamas rimta konkrečių teisinių ir ekonominių sąlygų, kuriomis remiantis nuo nustatyta TV2 skirta mokesčio dalis, analize. Todėl Sprendimas *TV2 I* šiuo klausimu buvo nemotyvuotas (šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 224–233 punktai). Trečia, Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisijos išvados dėl pagalbos suderinamumo su EB 86 straipsnio 2 dalimi vertinimo, konkrečiai dėl pernelyg didelės kompensacijos skyrimo, taip pat buvo nemotyvuotos. Pasak Bendrojo Teismo, šį nemotyvavimą galima paaiškinti tuo, kad nebuvo atliktas rimtas konkrečių teisinių ir ekonominių sąlygų vertinimas prieš nustatant TV2 skirto mokesčio sumą tyrimo laikotarpiu (šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 192 ir 197–203 punktai).

13 Dėl sprendimo dėl rekapitalizacijos SBS ir *Viasat* pareiškė du ieškinius dėl panaikinimo. 2009 m. rugsėjo 24 d. priimtose dviejose nutartyse Bendrasis Teismas konstatavo, kad, atsižvelgiant į Sprendimo *TV2 I* panaikinimą ir į glaudų iš šio sprendimo išplaukiančios pareigos susigrąžinti pagalbą bei sprendime dėl rekapitalizacijos nagrinėjamų priemonių ryšį, nebereikia priimti sprendimo minėtose bylose (2009 m. rugsėjo 24 d. nutartys *SBS TV ir SBS Danish Television / Komisija*, T-12/05, EU:T:2009:357 ir *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Po sprendimo *TV2 I* panaikinimo Komisija iš naujo išanalizavo nagrinėjamas priemones. Tam ji konsultavosi su Danijos Karalyste bei TV2 A/S ir, be kita ko, gavo trečiųjų šalių pastabų.

15 Naujo nagrinėjamų priemonių tyrimo rezultatą Komisija pateikė ginčijamame sprendime, dėl jo taip pat pareikštas kitas *Viasat Broadcasting UK* (byla *Viasat Broadcasting UK / Komisija* (T-125/12)) ieškinys, dėl kurio Bendrasis Teismas šiandien priėmė sprendimą.

16 Ginčijamas sprendimas susijęs su priemonėmis, kurios 1995–2002 m. buvo taikytos bendrovei TV2. Tačiau savo analizėje Komisija taip pat atsižvelgė į 2004 m. taikytas rekapitalizacijos priemones priėmus Sprendimą *TV2 I*.

17 Ginčijamame sprendime Komisija toliau laikėsi pozicijos, kad nagrinėjamos priemonės yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, TV2 naudai (ginčijamo sprendimo 153 konstatuojamoji dalis). Visų pirma ji nusprendė, kad 1995 m. ir 1996 m. gautos pajamos iš reklamos yra valstybės ištekliai (ginčijamo sprendimo 90 konstatuojamoji dalis), ir, antra, patikrinusi, ar yra atrankinis pranašumas, konstatavo, kad nagrinėjamos priemonės neatitinka antrosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų (ginčijamo sprendimo 153 konstatuojamoji dalis). Kita vertus, nors Sprendime *TV2 I* Komisija padarė išvadą, kad 628,2 mln. DKK suma yra pernelyg didelė su EB 86 straipsnio 2 dalimi nesuderinama kompensacija, ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad ši suma yra TV2 A/S tinkamas nuosavų išteklių fondas. Taigi ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje Komisija nusprendė:

„1 straipsnis

Priemonės, kurias Danija įgyvendino [TV2] naudai 1995–2002 m. skirdama licencijos mokesčio lėšų [iš mokesčio gautus išteklius], ir kitos šiame sprendime minėtos priemonės yra suderinamos su vidaus rinka, kaip apibrėžta [SESV] 106 straipsnio 2 dalyje.“

18 Galiausiai reikia pažymėti, kad Danijos Karalystė ėmėsi priemonių sanuoti ir restruktūrizuoti TV2 A/S. Todėl, viena vertus, 2008 m. birželio mėn. ji pranešė apie sanavimo pagalbos projektą suteikiant kredito liniją TV2 A/S. Šią pagalbą Komisija patvirtino 2008 m. rugpjūčio 4 d. Sprendime C(2008) 4224 *final* byloje Nr. 287/2008, dėl TV2 A/S skirtos sanavimo pagalbos (OLC 9, 2009, p. 1). Dėl Komisijos sprendimo *Viasat* pareiškė ieškinį. 2012 m. kovo 22 d. nutartimi Bendrasis Teismas, konstatavęs, kad aptariamu sprendimu patvirtinta pagalba buvo visiškai grąžinta, nusprendė, jog ieškinys neteko dalyko ir nebereikia dėl jo priimti sprendimo (2012 m. kovo 22 d. Nutartis *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Kita vertus, 2009 m. vasario 4 d. Danijos Karalystė pranešė Komisijai apie TV2 A/S restruktūrizacijos planą. 2011 m. balandžio 20 d. Sprendime 2012/109/ES dėl valstybės pagalbos C 19/09 (ex N 64/09), kurią Danija ketina teikti TV2 A/S restruktūrizuoti (OL L 50, 2012, p. 21), Komisija nusprendė, kad šis restruktūrizacijos planas yra suderinamas su vidaus rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą su tam tikromis sąlygomis, iš kurių viena yra draudimas taikyti tame plane numatytas pagalbos priemones pagerėjus tą pagalbą gaunančios įmonės padėčiai. Dėl šio sprendimo *Viasat* pareiškė ieškinį dėl panaikinimo. Kadangi *Viasat* atsiėmė ieškinį, byla buvo išbraukta iš Bendrojo Teismo registro 2012 m. gruodžio 10 d. Nutartimi *Viasat Broadcasting UK / Komisija* (T-210/12, EU:T:2012:660).

Procesas ir šalių reikalavimai

20 2011 m. gruodžio 30 d. TV2 A/S Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė šį ieškinį.

21 2012 m. kovo 26 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu raštu Danijos Karalystė paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti TV2 A/S reikalavimų.

22 2012 m. balandžio 25 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai pateiktu raštu *Viasat* paprašė leisti įstoti į šią bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

23 2012 m. liepos 13 d. nutartimis Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos pirmininkas patenkino šiuos prašymus.

24 Pasikeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėčiai, teisėjas pranešėjas paskirtas į aštuntąją kolegiją ir tapo jos pirmininku, todėl ši byla taip pat buvo paskirta šiai kolegijai.

25 Teisėjo pranešėjo pasiūlymu Bendrasis Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, pritaikęs proceso organizavimo priemones, paprašė ieškovės ir Danijos Karalystės pateikti dokumentus. Šalys šį prašymą įvykdė per nustatytą terminą.

26 Kadangi vienas teisėjų kolegijos narys negalėjo vykdyti savo pareigų, Bendrojo Teismo pirmininkas pagal 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 32 straipsnio 3 dalį vietoje trūkstamo teisėjo į kolegiją paskyrė kitą teisėją.

27 Per 2015 m. sausio 15 d. posėdį šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

28 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame Komisija nusprendė, kad aptariamos priemonės yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek Komisija jame nusprendė, kad:

  — visos nagrinėjamos priemonės yra nauja pagalba,

  — iš mokesčio gauti ištekliai, kurie nuo 1997 m. iki 2002 m. buvo pervedami TV2, o ši juos paskui pervesdavo TV2 regioniniams transliuotojams, yra įmonei TV2 suteikta valstybės pagalba,

  — pajamos iš reklamos, kurios 1995 m. ir 1996 m. bei likviduojant TV2 fondą – 1997 m., buvo pervestos iš minėto fondo įmonei TV2, yra valstybės pagalba, suteikta įmonei TV2.

29 Danijos Karalystė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą pagal pagrindinį ieškovės reikalavimą,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek Komisija jame daro išvadą, jog pajamos iš reklamos, kurios 1995 m. ir 1996 m. bei likviduojant TV2 fondą – 1997 m., buvo pervestos iš minėto fondo įmonei TV2, yra valstybės pagalba, suteikta įmonei TV2.

30 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

31 *Viasat* palaiko Komisijos reikalavimus.

Dėl teisės

Dėl priimtinumo

32 Komisija neginčija šio ieškinio priimtinumo. Tačiau bylos aplinkybės reikalauja išnagrinėti šį klausimą ir, nesant prieštaravimo, Teismas tai padarys savo iniciatyva, kaip nustatyta 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 113 straipsnyje.

33 Kadangi ieškovė yra vienintelė ginčijamame sprendime aptariamų priemonių gavėja, jos teisė pareikšti ieškinį yra įrodyta (1980 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Philip Morris Holland / Komisija*, 730/79, Rink., EU:C:1980:209, 5 punktas).

34 Tačiau reikia priminti, jog tam, kad ieškinys būtų priimtinas, jį pateikęs fizinis ar juridinis asmuo turi būti suinteresuotas ginčijamo teisės akto panaikinimu. Šis suinteresuotumas turi būti jau atsiradęs ir esamas bei vertinamas ieškinio pareiškimo dieną. Toks suinteresuotumas reiškia, kad pats teisės akto panaikinimas turės teisinių pasekmių arba, kitaip tariant, kad ieškinio baigtis bus naudinga jį pareiškusiai šaliai (žr. šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 67 ir 68 punktus ir nurodytą teismo praktiką).

35 Šioje byloje kyla klausimas, ar ieškovė turi teisę pareikšti ieškinį, nes ginčijamame sprendime aptariamas priemones Komisija pripažino su vidaus rinka suderinama valstybės pagalba, todėl nenurodė Danijos valdžios institucijoms susigrąžinti pagalbą iš ieškovės.

36 Šiuo klausimu reikia priminti, kad remiantis teismų praktika, išplėtota nagrinėjant pagalbos gavėjo pareikštus ieškinius dėl Komisijos sprendimo pripažinti nagrinėjamą pagalbą visiškai suderinama su bendrąja rinka arba pripažinti su ja suderinama vieną iš ginčijamų finansavimo priemonių panaikinimo, galima teigti, jog suinteresuotumas pareikšti ieškinį gali atsirasti dėl akivaizdžios rizikos, kad ieškiniai turės įtakos ieškovių teisinei padėčiai, arba dėl to, jog ieškinių pateikimo rizika yra atsiradusi ir esama ieškinio pateikimo Europos Sąjungos teismui dieną (žr. šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 79 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

37 Iki šiol teismų praktikoje buvo pripažįstama, kad „akivaizdžios“ arba „atsiradusios ir esamos“ rizikos, jog gali būti pareikšti ieškiniai prieš ieškovę, kuri yra neteisėtos ir su vidaus rinka suderinamos pagalbos gavėja, egzistavimas pripažįstamas, kai, pirma, toks ieškinys jau nagrinėjamas nacionaliniuose teismuose tuo momentu, kai Bendrajame Teisme pareiškiamas ieškinys dėl panaikinimo (2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Sniace / Komisija*, T-141/03, Rink., EU:T:2005:129, 29 ir 30 punktai) arba kai jis pareiškiamas šiuose teismuose prieš tai, kol Bendrasis Teismas priims sprendimą dėl ieškinio dėl panaikinimo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I*, EU:T:2008:457, 79–81 punktus), ir, antra, kai nacionaliniuose teismuose nagrinėjamo ieškovės nurodyto ieškinio dalykas yra pagalba, nagrinėjama sprendime, dėl kurio pareikštas ieškinys Bendrajame Teisme (2007 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *Salvat père & fils ir kt. / Komisija* (T-136/05, Rink., EU:T:2007:295, 41–43 punktai).

38 Šiuo atveju ieškovė ieškinyje nurodė, kad jos teisėtas ir esamas suinteresuotumas pareikšti ieškinį grindžiamas pačiu aptariamų priemonių pripažinimu valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį ir nauja pagalba pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnio c punktą. Ji primena, kad dėl tokio pripažinimo jai kyla

pasekmės, kurias lemia nepranešimas apie aptariamas priemones, t. y. kaip Teisingumo Teismas nusprendė 2008 m. vasario 12 d. Sprendimo *CELF ir ministre de la Culture et de la Communication* (C-199/06, Rink., toliau – Sprendimas CELF, EU:C:2008:79) 52 ir 53 punktuose, jai kyla pareiga grąžinti valstybei palūkanas už laikotarpį, kuriuo pagalba laikoma neteisėta, ir, jei taikoma, pareiga atlyginti žalą, kurią jos konkurentai galėjo patirti dėl pagalbos neteisėtumo. Ji taip pat nurodė, kad 2006 m. Danijos teismuose *Viasat* inicijavo bylą, kurioje siekiama iš jos priteisti šias palūkanas ir žalos atlyginimą. Šios bylos nagrinėjimas buvo sustabdytas, kol, pirma, bus priimtas šio sprendimo 11 punkte minėtas Bendrojo Teismo sprendimas *TV2 I* (EU:T:2008:457), o po jo – naujas Komisijos sprendimas.

39 Per teismo posėdį ieškovė ir *Viasat* pareiškė, kad 2006 m. pastarosios pareikštame ieškinyje buvo pateikta įvairių reikalavimų. Vienas iš jų, nukreiptas prieš ieškovę, susijęs su palūkanų mokėjimu už laikotarpį, kuriuo pagalba laikoma neteisėta. Kitas nukreiptas prieš Danijos Karalystę ir yra susijęs su *Viasat* reikalaujama kompensacija dėl, jos nuomone, priešlaikinio ir neteisėto ginčijamame sprendime nurodytos valstybės pagalbos išmokėjimo. Ieškovė ir *Viasat* taip pat patvirtino, kad, kiek tai susiję su šiais dviem reikalavimais, minėtas ieškinys tebebuvo nagrinėjamas šio ieškinio pareiškimo momentu ir kad teismas, į kurį kreiptasi, sustabdė jo nagrinėjimą, kol Bendrasis Teismas priims sprendimą dėl šio ginčo.

40 Atsižvelgiant į šią informaciją reikia pripažinti, kad ieškovė pateikė pakankamai įrodymų, kad ieškinio pareiškimo dieną egzistavo atsiradusi ir esama rizika, jog bus pareikštas ieškinys, kaip tai suprantama remiantis šio sprendimo 36 ir 37 punktuose nurodyta teismų praktika.

41 Taigi šis ieškinys yra priimtinas.

Dėl esmės

42 Reikalavimams pagrįsti ieškovė nurodo keturis pagrindus, kurių pirmajame išdėstytas pagrindinis reikalavimas, o kituose trijuose – trys papildomi reikalavimai tam atvejui, jei nebūtų tenkinamas pirmasis. Pirmasis pagrindas susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies ir teisinio saugumo principo pažeidimu tiek, kiek Komisija nusprendė, kad aptariamos priemonės yra valstybės pagalba; antrasis – su įmonei TV2 sumokėtų iš mokesčio gautų išteklių klaidingu pripažinimu nauja valstybės pagalba ir su jai taikytu atleidimu nuo pelno mokesčio; trečiasis – su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu tiek, kiek Komisija nusprendė, jog iš mokesčio gauti ištekliai, kuriuos TV2 pervedė savo regioniniams transliuotojams, yra įmonei TV2 suteikta valstybės pagalba, ir ketvirtasis – su teisės klaida tiek, kiek Komisija nusprendė, jog įmonei TV2 per TV2 fondą pervestos pajamos iš reklamos yra valstybės pagalba.

43 Pirmajame, trečiajame ir ketvirtajame pagrinduose ginčijamas aptariamų priemonių pripažinimas valstybės pagalba. Antrajame pagrinde iš dalies ginčijamas aptariamų priemonių pripažinimas nauja pagalba. Ieškovė konkrečiai ginčija iš mokesčių ir iš atleidimo nuo pelno mokesčio gautų išteklių pripažinimą nauja pagalba. Kadangi pripažinimas nauja pagalba reiškia, kad šios priemonės gali būti valstybės pagalba, antrasis pagrindas bus nagrinėjamas po to, kai bus išnagrinėtas pagrindų, kuriuose ieškovė neigia pačios valstybės pagalbos egzistavimą, pagrįstumas.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su SESV 107 straipsnio 1 dalies ir teisinio saugumo principo pažeidimu tiek, kiek Komisija nusprendė, kad aptariamos priemonės yra valstybės pagalba

44 Ieškinio pirmajame pagrinde ieškovė, palaikoma Danijos Karalystės, iš esmės teigia, kad Komisija klaidingai aptariamas priemones pripažino valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kaip ji aiškinama šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415).

45 Atsižvelgiant į ieškovės ir Danijos Karalystės argumentus, reikia pažymėti, kad šis pagrindas sudarytas iš keturių dalių, kurių pirmoji susijusi su klaidingu SESV 107 straipsnio 1 dalies, kaip ji aiškinama šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415), aiškinimu. Antroji dalis susijusi su teisinio saugumo principo pažeidimu. Trečioji ir ketvirtoji dalys susijusios atitinkamai su klaidingu antrosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų taikymu.

46 Prieš pradedant nagrinėti šias keturias dalis reikia priminti, kad pripažinimas valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį reiškia, kad tenkinamos keturios sąlygos, t. y. kad intervenciją vykdo valstybė arba ji daroma valstybės ištekliais, kad ši intervencija gali padaryti įtakos valstybių narių tarpusavio prekybai, kad ja suteikiamas pranašumas jos gavėjui ir kad ji iškraipo ar gali iškraipyti konkurenciją (šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark*, EU:C:2003:415, 75 punktas).

47 Remiantis šio sprendimo 46 punkte pateikta apibrėžtimi darytina išvada, kad viena iš sąlygų, kuri būdinga valstybės pagalbai, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, yra jos gavėjui suteikto pranašumo egzistavimas. Šiuo klausimu šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415) Teisingumo Teismas nusprendė, kad jeigu valstybės intervencija turėtų būti laikoma kompensacija, kuri yra atlygis už ją gavusių įmonių suteiktas paslaugas vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, ji negalėtų būti laikoma suteikiančia pranašumą jos gavėjui ir sukurti jam palankią konkurencinę padėtį, palyginti su įmonėmis, kurios su juo konkuruoja. Taigi tokia intervencija neatitinka vienos iš būtinų valstybės pagalbos egzistavimo sąlygų ir dėl tos priežasties jai netaikoma SESV 107 straipsnio 1 dalis (2013 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Libert ir kt.*, C-197/11 ir C-203/11, Rink., EU:C:2013:288, 84 punktas).

48 Vis dėlto Teisingumo Teismas suformulavo keturias sąlygas, kurias turi tenkinti mokama kompensacija už su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymą, kad konkrečiu atveju ta kompensacija galėtų būti laikoma nesuteikiančia pranašumo jos gavėjui ir nebūtų pripažįstama valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark*, EU:C:2003:415, 87–94 punktus).

49 *Altmark* sąlygos yra tokios: pirma, kompensaciją gaunanti įmonė iš tikrųjų turi būti įpareigota vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, o šie įsipareigojimai turi būti aiškiai apibrėžti. Antra, kriterijai, kuriais remiantis apskaičiuojama kompensacija, turi būti iš anksto objektyviai ir skaidriai nustatyti. Trečia, kompensacija negali viršyti to, kas būtina, siekiant padengti visas ar dalį sąnaudų, kurių patiriama vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, atsižvelgiant į gautas su tos veiklos vykdymu susijusias pajamas ir protingą pelną už šių įsipareigojimų vykdymą. Ketvirta, kai su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus vykdanti įmonė konkrečiu atveju pasirenkama neorganizuojant viešojo pirkimo konkurso, kuris leistų atrinkti kandidatą, galintį teikti šias paslaugas mažiausiomis valdžios institucijai sąnaudomis, reikalingos kompensacijos dydis turi būti nustatytas remiantis išlaidų, kurių gerai valdoma ir pakankamai priemonių su viešąja paslauga susijusiems įsipareigojimams vykdyti turinti tipinė įmonė būtų patyrusi vykdydama šiuos įsipareigojimus, analize, atsižvelgiant į su ta veikla susijusias pajamas ir protingą pelną.

50 Šio ieškinio pirmasis pagrindas visų pirma susijęs su antrosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų aiškinimu ir taikymu.

– Dėl pirmos dalies, susijusios su SESV 107 straipsnio 1 dalies, kaip ji aiškinama šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415), klaidingu aiškinimu

51 Pirmoje dalyje ieškovė, palaikoma Danijos Karalystės, visų pirma pateikia bendrų pastabų dėl 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) ir *Altmark* sąlygų aiškinimo. Ji teigia, kad šios sąlygos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į jų kontekstą ir tikslą bei neišplečiant valstybės pagalbos taikymo priemonėms, kurios nesuteikia įmonėms pranašumo, dėl kurio jų padėtis yra palankesnė, palyginti su jų konkurentų padėtimi. Trečioji iš minėtų sąlygų, pagal kurią kompensacija negali viršyti to, kas

būtina, siekiant padengti sąnaudas, kurių patiriama vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, atsižvelgiant į gautas su tos veiklos vykdymu susijusias pajamas ir protingą pelną už šių įsipareigojimų vykdymą, yra esminė vertinant valstybės pagalbos egzistavimą, o teismų praktikoje, būtent 2008 m. vasario 12 d. Sprendime *BUPA ir kt. / Komisija* (T-289/03, Rink., toliau – Sprendimas *BUPA*, EU:T:2008:29), numatyta galimybė netaikyti kitų sąlygų.

52 Reikia pripažinti, kad šiuo argumentu ieškovė iš esmės teigia, kad nagrinėdama priemonę ir atsižvelgdama į SESV 107 straipsnio 1 dalį, kaip ji aiškinama šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415), Komisija turi pirmiausia išnagrinėti, ar tenkinama trečioji *Altmark* sąlyga, ir, jeigu taip, netaikyti antrosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų. Todėl šiuo atveju Komisija pažeidė SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes, užuot taikiusi šio sprendimo 7 punkte minėtą Sprendimą *Altmark* (EU:C:2003:415) pagal ieškovės siūlomą metodiką, ji konstatavo, jog antroji ir ketvirtoji *Altmark* sąlygos turi būti taikomos, prieš tai neišsiaiškinusi, kai nagrinėjo trečiąją *Altmark* sąlygą, ar šiomis priemonėmis įmonei TV2 suteiktas pranašumas iš tikrųjų viršija tai, kas reikalinga siekiant padengti sąnaudas, kurių patiriama vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus.

53 Taip tenka aiškinti ieškovės argumentus, nes pranašumo sąvoką, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ji susiaurina iki perteklinės kompensacijos arba, kitaip tariant, iki kompensacijos, kuri viršija tai, kas reikalinga siekiant padengti sąnaudas, kurių patiriama vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, kaip tai suprantama pagal trečiąją *Altmark* sąlygą. Todėl, laikantis šio požiūrio, jei perteklinės kompensacijos nėra, pranašumo, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, irgi nėra, o priemonė negali būti pripažįstama valstybės pagalba.

54 Šiuo klausimu, viena vertus, pakanka priminti, kad atsakydamas į argumentus, kurie yra panašūs į ieškovės pateiktą argumentą, grindžiamą trečiosios *Altmark* sąlygos lemiama reikšme, Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, kad remiantis 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415) vartojamomis nedviprasmiškomis sąvokomis galima daryti išvadą, jog visų keturių jame nustatytų sąlygų tikslas yra aptariamą priemonę pripažinti valstybės pagalba, o dar tiksliau – nustatyti pranašumo buvimą. Valstybės intervencija, kuri neatitinka vienos ar kelių iš šių sąlygų, turi būti laikoma valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (žr. 2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Nyderlandai ir NOS / Komisija*, T-231/06 ir T-237/06, Rink., EU:T:2010:525, 128, 145 ir 146 punktus ir nurodytą teismo praktiką; šiuo klausimu taip pat žr. 2009 m. spalio 6 d. Sprendimo *FAB / Komisija*, T-8/06, EU:T:2009:386, 65 punktą).

55 Beje, konkrečiai kalbant apie trečiosios ir antrosios *Altmark* sąlygų santykį, pažymėtina, kad, panašu, neįmanoma konstatuoti, jog įmonei gavėjai, įpareigotai vykdyti su viešąją paslaugą susijusią užduotį, suteikta kompensacija neviršija to, kas būtina, siekiant padengti visas ar dalį sąnaudų, kurių patiriama vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, atsižvelgiant į gautas su tos veiklos vykdymu susijusias pajamas ir protingą pelną už šių įsipareigojimų vykdymą, iš anksto nežinant, pagal kokius kriterijus buvo nustatyta šios kompensacijos suma, o tai yra būtent antrosios *Altmark* sąlygos tikslas.

56 Todėl, priešingai, nei teigia ieškovė, visos *Altmark* sąlygos turi būti tenkinamos, kad valstybės intervencijai nebūtų taikoma SESV 107 straipsnio 1 dalis.

57 Antra vertus, ieškovė nebegali pagrįstai remtis šio sprendimo 51 punkte minėtu Sprendimu *BUPA* (EU:T:2008:29), kad pagrįstų savo argumentą, jog galima netaikyti tam tikrų *Altmark* sąlygų. Reikia priminti, kad šiame sprendime Bendrasis Teismas išnagrinėjo sprendimo, kuriame Komisija, remdamasi EB 87 straipsnio 1 dalimi, įvertino Airijos savanoriško sveikatos draudimo rinkoje veikiančią rizikos suvienodinimo sistemą (toliau – RSS), galiojimą. Airijos savanoriško sveikatos draudimo sistema iš esmės grindžiama kiekvienam asmeniui atviros narystės įpareigojimu, neatsižvelgiant į jo amžių, lytį ar sveikatos būklę, ir draudikams nustatytais vienodais tarifais, o tai reiškia, kad visi draudėjai moka vienodas įmokas už tą patį produktą, neatsižvelgiant į jų sveikatos būklę. Tokiomis aplinkybėmis RSS numatė, kad, pirma, draudikai, kurių rizikos profilis palankesnis nei vidutinis rinkos rizikos profilis, moka mokestį valstybės organui, t. y. *Health Insurance Authority* (sveikatos draudimo institucija,

toliau – HIA), ir, antra, atitinkamą mokestį moka HIA tiems draudikams, kurių rizikos profilis mažiau palankus nei vidutinis rinkos rizikos profilis. Šie mokesčiai mokami per specialiai šiam tikslui įsteigtą fondą, kurį valdo HIA. Nustatydama šią draudikų solidarumo sistemą RSS siekė užtikrinti savanoriško sveikatos draudimo Airijoje stabilumą ir panaikinti draudikų rizikos profilių skirtumą siekiant išvengti atvejų, kai draudikai, pasitelkdami atrankinės rinkodaros strategiją, siekia prisivilioti mažesnę riziką keliančius vartotojus. Komisija išnagrinėjo šią sistemą, gavusi vieno iš draudikų skundą, kuris dėl palankesnio rizikos profilio mokėjo didesnius mokesčius nei kiti. Išnagrinėjusi RSS, Komisija padarė išvadą, kad pagal ją reikia mokėti mokesčius, kurie lygūs tik būtinai minimaliai kompensacijai draudikams, besinaudojantiems bendros ekonominės svarbos paslaugos įpareigojimais, todėl tai nėra valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnio 1 dalį (šio sprendimo 51 punkte minėto Sprendimo *BUPA*, EU:T:2008:29, 27, 37, 41 ir 43 punktai).

58 Atsižvelgdamas būtent į šio sprendimo 57 punkte apibūdintus RSS ypatumus, t. y. pirma, į šios kompensavimo sistemos neutralumą naudos gavėjų pajamų ir pelno atžvilgiu ir, antra, į papildomų išlaidų, susijusių su šių naudos gavėjų mažiau palankiu profiliu, specifiką, Bendrasis Teismas pripažino, kad viena iš *Altmark* sąlygų, būtent ketvirtoji sąlyga, šiuo atveju neturi būti taikoma griežtai (šio sprendimo 51 punkte minėto Sprendimo *BUPA*, EU:T:2008:29, 246–248 punktai).

59 Tačiau, viena vertus, ieškovė neteigia, kad įmonei TV2 skirta kompensacija turi analogiškų savybių, palyginti su byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 51 punkte minėtas Sprendimas *BUPA* (EU:T:2008:29), nagrinėtomis savybėmis.

60 Siekdama pagrįsti *Altmark* sąlygų netaikymą šiuo atveju ieškovė nurodo tik visuomeninio transliavimo paslaugos savybę kaip tokią. Pasak ieškovės, ši visuomeninio transliavimo paslaugos savybė susijusi su sunkumais, kylančiais apibrėžiant šią viešąją paslaugą. Šiuo klausimu ji konkrečiai remiasi prie SESV pridėtu Protokolu dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos (toliau – Amsterdamo protokolas). Ji teigia, kad nagrinėdama *Altmark* sąlygų taikymą Komisija turėjo atsižvelgti į tai, kad pagal Amsterdamo protokolą valstybės narės turi teisę visuomenino transliavimo paslaugos užduotis apibrėžti plačiai ir kokybiniu aspektu.

61 Šiuo klausimu reikia priminti, kad remiantis Amsterdamo protokolo formuluote darytina išvada, jog šiuo aktu aiškinama SESV 106 straipsnio 2 dalyje išdėstyta nukrypti leidžianti nuostata (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 10 d. Sprendimo *TF1 ir kt. / Komisija*, T-520/09, EU:T:2012:352, 94 punktą). Todėl šis protokolas neturi reikšmės vertinant *Altmark* kriterijų, kuriais siekiama įrodyti pačios valstybės pagalbos egzistavimą, o ne jos suderinamumą su vidaus rinka, taikymą. Be to, Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, kad negalima teigti, jog pagal Amsterdamo protokolą netaikomos konkurencijos taisyklės ir Komisijai draudžiama tikrinti, ar valstybės finansavimas suteikia ekonominį pranašumą visuomeniniams transliuotojams remiantis kriterijais, kuriuos Teisingumo Teismas nustatė šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415) (šio sprendimo 54 punkte minėto Sprendimo *Nyderlandai ir NOS / Komisija*, EU:T:2010:525, 149 punktas).

62 Beje, net jei būtų pripažinta, kad Amsterdamo protokolas turi reikšmės vertinant, ar egzistuoja valstybės pagalba, jis apimtų tik pirmąją *Altmark* sąlygą dėl su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų apibrėžimo. Taigi klausimas, ar pirmoji *Altmark* sąlyga yra tenkinama šioje byloje, yra neginčijamas.

63 Kita vertus, priešingai, nei teigia ieškovė, remiantis šio sprendimo 51 punkte minėtu Sprendimu *BUPA* (EU:T:2008:29) negalima teigti, kad, pasak Bendrojo Teismo, galima visiškai netaikyti ketvirtosios *Altmark* sąlygos. Atvirkščiai, nors Bendrasis Teismas pripažino, jog, atsižvelgiant į aptariamos kompensavimo sistemos ypatumus, ši sąlyga negali būti taikoma griežtai, jis pažymėjo, kad, nepaisant šių ypatumų, Komisija privalėjo įsitikinti, kad kompensacija nesuteiktų galimybės atlyginti sąnaudas, kurių gali atsirasti dėl naudos gavėjų veiksmingumo stokos (šio sprendimo 51 punkte minėto Sprendimo *BUPA*, EU:T:2008:29, 246 ir 249 punktai).

64 Antra, ieškovė teigia, kad šioje byloje taikydama *Altmark* sąlygas, ypač antrąją ir ketvirtąją, Komisija neatsižvelgė į tai, kad šios sąlygos taikomos aplinkybėms, susiklosčiusioms iki šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) priėmimo. Tačiau remiantis šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I* (EU:T:2008:457) 228 ir 232 punktais galima teigti, kad tokiu atveju pakanka, kad šių sąlygų būtų laikytasi „iš esmės“.

65 Viena vertus, šiuo klausimu reikia iš karto pažymėti, kad šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I* (EU:T:2008:457) 228 punkte Bendrasis Teismas, pabrėždamas, kad, jo nuomone, tai nėra Komisijos kompetencijos valstybės pagalbos srityje pažeidimas, tik pažymėjo, kad atsižvelgiant į Danijos Karalystės jam pateiktus duomenis negalima paneigti, kad TV2 skiriamo mokesčio dydžio nustatymo tvarka galėtų būti objektyvi ir skaidri. Pasak Bendrojo Teismo, dėl šios priežasties negalima paneigti, kad po rimtos šių sąlygų analizės, jei reikia, būtų padaryta išvada, kad Danijos Karalystė dar iki Teisingumo Teismui nustatant *Altmark* sąlygas iš esmės užtikrino, kad būtų laikomasi antrosios *Altmark* sąlygos. Kita vertus, minėto sprendimo 232 punkte Bendrasis Teismas nurodė, jog negali būti paneigta, kad rimtas visų šių sąlygų, lėmusių TV2 skirtos mokesčio sumos nustatymą tiriamuoju laikotarpiu, tyrimas, kurį privalėjo atlikti Komisija, galėjo privesti prie išvados, kad Danijos Karalystė iš esmės dar iki Teisingumo Teismui apibrėžiant *Altmark* sąlygas užtikrino ketvirtosios iš jų laikymąsi.

66 Remiantis šio sprendimo 11 punkte minėto Sprendimo *TV2 I* (EU:T:2008:457) 228 ir 232 punktais teigtina, kad, pasak Bendrojo Teismo, rimtas visų šių sąlygų, lėmusių TV2 skirtos mokesčio sumos nustatymą tiriamuoju laikotarpiu, tyrimas, kuris nebuvo atliktas Sprendime *TV2 I*, galėjo lemti Komisijos išvadą, jog antroji ir ketvirtoji *Altmark* sąlygos šiuo atveju yra tenkinamos. Žodžių junginys „iš esmės“ gali tik reikšti, kad, pasak Bendrojo Teismo, negalima paneigti, jog, atsižvelgiant į bylos aplinkybes, konkretūs antrosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų tikslai buvo pasiekti. Iš tiesų neatrodo logiška tvirtinti, kad reikia taikyti *Altmark* sąlygas ir tuo pačiu metu siekti žodžių junginiu „iš esmės“ nurodyti, kad pakaktų, jog šios sąlygos būtų tenkinamos iš dalies.

67 Beje, pati ieškovė nepaaiškina, kaip ji supranta antrosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų taikymą „iš esmės“. Jos argumentas gali būti aiškinamas taip, kad dėl to, jog ji taikė šias sąlygas iki šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) priėmimo, Komisija turėjo jas aiškinti lanksčiau ir pritaikyti prie konkrečių bylos aplinkybių.

68 Paklausta dėl šio aspekto per teismo posėdį ieškovė nurodė 2012 m. lapkričio 7 d. Sprendimą *CBI / Komisija* (T-137/10, Rink., EU:T:2012:584, 85–89 punktai), kuriame kalbama apie galimybę ne taip griežtai taikyti *Altmark* sąlygas ir prisitaikyti prie atitinkamo sektoriaus ypatumų.

69 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad tame sprendime Bendrasis Teismas išnagrinėjo sprendimo, kuriame Komisija, nepradėjusi formalios tyrimo procedūros, konstatavo, jog Briuselio-Sostinės regiono (Belgija) bendrosioms valstybinėms ligoninėms skirtos kompensacijos yra su vidaus rinka suderinama valstybės pagalba, galiojimą. Tame sprendime jis pažymėjo, kad nors *Altmark* sąlygos susijusios su visais ūkio sektoriais be išimties, jas taikant reikia atsižvelgti į konkretaus sektoriaus ypatumus. Bendrasis Teismas taip pat priminė, šiuo tikslu darydamas nuorodą į šio sprendimo 51 punkte minėtą Sprendimą *BUPA* (EU:T:2008:29), kad, atsižvelgiant į ypatingą visuomeninio transliavimo paslaugos užduoties pobūdį tam tikruose sektoriuose, šio sprendimo 7 punkte minėtą Sprendimą *Altmark* (EU:C:2003:415) reikia taikyti lanksčiai, remiantis jame nurodytų sąlygų esme ir tikslu, atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes. Galiausiai Bendrasis Teismas nusprendė, kad šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415) Teisingumo Teismo nustatyti kriterijai dėl transporto veiklos, kuri neabejotinai yra ekonominė ir konkurencinga veikla, negali būti taip pat griežtai taikomi ligoninių sektoriuje, kuris nebūtinai yra toks pat konkurencingas ir komercinis (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *CBI / Komisija*, EU:T:2012:584, 85, 86 ir 89 punktai).

70 Remiantis minėtu sprendimu darytina išvada, kad *Altmark* sąlygų lankstesnį taikymą konkrečiu atveju galima pagrįsti sektoriaus, kuriame veikia kompensacijos gavėjas, nekonkurencingumu ir nekomerciškumu. Tačiau atsižvelgiant į visuomeninio transliavimo paslaugos užduoties ypatumą, kuris

pabrėžtas Amsterdamo protokole, negalima teigti, kad transliavimo sektorius yra nekonkurencingas ir nekomercinis. Šiuo atveju konkurencingumas ir komerciškumas pasireiškia konkrečiai tuo, kad TV2, kuri iš dalies finansuojama jos gaunamomis pajamomis iš reklamos, veikė reklamos televizijoje rinkoje. Taigi, priešingai nei aplinkybės byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 68 punkte minėtas Sprendimas *CBI / Komisija* (EU:T:2012:584), šios bylos aplinkybės nepagrindžia lankstesnio *Altmark* sąlygų taikymo.

71 Bet kuriuo atveju, nepaisant per teismo posėdį pateiktų paaiškinimų, ieškovės argumentas, kad Komisija turėjo lanksčiau aiškinti *Altmark* sąlygas, kad jas būtų galima pritaikyti prie bylos aplinkybių, išlieka miglotas ir netikslus, nes ieškovė nepaaiškina, kaip reikėtų suprasti šių dviejų sąlygų pritaikymą.

72 Apskritai, jei šį argumentą reikėtų trumpai išdėstyti kaip teiginį, kad šioje byloje dvi aptariamos sąlygos turėtų būti laikomos tenkinamomis, jis negalėtų būti vertinamas *in abstracto* šioje ieškinio pagrindo dalyje, o turėtų būti nagrinėjamas vėliau kartu su argumentais, išdėstytais trečioje ir ketvirtoje dalyse, kuriose ieškovė teigia, kad šių dviejų sąlygų taikymas šioje byloje yra klaidingas.

73 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmą dalį.

– Dėl antros dalies, susijusios su teisinio saugumo principo pažeidimu

74 Dėstydama šio pagrindo antrą dalį ieškovė iš esmės teigia, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiamas teisinio saugumo principas.

75 Remiantis argumentais, kuriais ieškovė daro nuorodą teisinio saugumo principą, teigtina, kad šio principo pažeidimą sudaro dvi dalys.

76 Pirma, ieškovė teigia, kad antros ir ketvirtos *Altmark* sąlygų taikymas aplinkybėms, susiklosčiusioms iki šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) priėmimo, yra aptariamų sąlygų taikymas atgaline data. Todėl toks taikymas, ieškovės teigimu, yra teisinio saugumo principo pažeidimas.

77 Antra, ieškovė tvirtina, kad šiuo atveju buvo pažeistas teisinio saugumo principas, ypač atsižvelgiant į aplinkybę, kad dėl *Altmark* sąlygų taikymo ji galėjo būti priversta mokėti palūkanas už laikotarpį, kuriuo pagalba laikoma neteisėta, ir galbūt žalos atlyginimą savo konkurentams, kaip nurodyta šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *CELF* (EU:C:2008:79) 52 ir 53 punktuose. Šiuo klausimu ji priduria, kad teisinio saugumo principui ypač prieštarauja aplinkybė, kad ji turi prisiimti finansines pasekmes už tai, kad Komisijai nebuvo pranešta apie kompensaciją už įstatymu jai nustatytus su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, nes kompensavimo sistema pripažinta nevisiškai atitinkanti sąlygas, suformuluotas praėjus daugiau kaip 25 metams po šios sistemos patvirtinimo priimtame sprendime ir apie kurias valdžios institucijos neturėjo jokios priežasties žinoti. Pasak ieškovės, teisinio saugumo principo pažeidimas šioje byloje juo labiau akivaizdus dėl to, kad ketvirtoje *Altmark* sąlygoje Teisingumo Teismas valstybėms narėms nustatė naują pareigą veikti, t. y. pareigą organizuoti viešojo pirkimo konkursą.

78 Pirmasis ieškovės argumentas panašus į argumentus, kuriuos ji pateikia šio pagrindo pirmoje dalyje (žr. šio sprendimo 64 punktą). Iš tiesų, nors pirmoje dalyje ieškovė teigia, kad *Altmark* sąlygų taikymas aplinkybėms, susiklosčiusioms iki šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) priėmimo, turėjo būti „lankstus“, šioje dalyje ji teigia, kad laikydamasi teisinio saugumo principo Komisija turėjo visiškai netaikyti aptariamų sąlygų aplinkybėms, susiklosčiusioms iki minėto Teisingumo Teismo sprendimo priėmimo.

79 Šį pirmąjį argumentą reikia atmesti. Visų pirma reikia priminti, kad šio sprendimo 7 punkte minėtas Sprendimas *Altmark* (EU:C:2003:415) yra Teisingumo Teismo priimtas sprendimas išnagrinėjus prašymą priimti prejudicinį sprendimą. Tačiau reikia priminti, kad pagal SESV 267 straipsnį Teisingumo Teismui suteiktos jurisdikcijos tikslas yra užtikrinti vienodą Sąjungos teisės, ypač tiesioginį poveikį turinčių nuostatų, aiškinimą ir taikymą nacionaliniuose teismuose (1980 m. kovo 27 d. Sprendimo *Denkavit italiana*, 61/79, Rink., EU:C:1980:100, 15 punktas) ir kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, sprendimas, priimtas dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, nesukuria teisės, bet yra tik deklaratyvaus pobūdžio, todėl išaiškintos teisės normos poveikis iš esmės prasideda nuo aiškinamos teisės normos įsigaliojimo (žr. 2011 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Q-Beef ir Bosschaert*, C-89/10 ir C-96/10, Rink., EU:C:2011:555, 48 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Tiesa, Teisingumo Teismas išimtiniais atvejais ir taikydamas bendrąjį teisinio saugumo principą, kuris yra Sąjungos teisės sistemos dalis, bei siekdamas išvengti didelių sukrėtimų gali savo sprendimo poveikį apriboti laiko atžvilgiu ir taip neleisti nė vienam suinteresuotajam asmeniui remtis jo išaiškinta norma ginčijant sąžiningai nustatytus teisinius santykius (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Denkavit italiana*, EU:C:1980:100, 17 punktą ir 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Association Vent De Colère! ir kt.*, C-262/12, Rink. EU:C:2013:851, 39 ir 40 punktus). Vis dėlto, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 51 punkte minėtame Sprendime *BUPA* (EU:T:2008:29, 158 ir 159 punktai), Teisingumo Teismas, priimdamas šio sprendimo 7 punkte minėtą Sprendimą *Altmark* (EU:C:2003:415), nenusprendė taikyti šios išimtinės priemonės.

80 Todėl, priešingai, nei teigia ieškovė, antroji ir ketvirtoji *Altmark* sąlygos negali būti netaikomos remiantis tuo, kad jos šioje byloje taikomos aplinkybėms, susiklosčiusioms iki šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) priėmimo.

81 Antrame argumente ieškovė tvirtina, kad šioje byloje buvo pažeistas teisinio saugumo principas, ypač atsižvelgiant į finansinių pasekmių sunkumą, kuris jai lemia aptariamų priemonių, priimtų gerokai iki šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) priėmimo, pripažinimą valstybės pagalba pagal *Altmark* sąlygas.

82 Šiam argumentui taip pat negali būti pritarta. Remiantis teismų praktika teigtina, kad finansinės pasekmės priemonės, apie kurią nebuvo pranešta, gavėjui nėra aplinkybė, kuria, atsižvelgiant į bendrąjį teisinio saugumo principą, pagrindžiamas sprendimo, kuriame Teisingumo Teismas aiškina SESV 107 straipsnio 1 dalį taip, kad nagrinėjama priemonė pasirodo esanti valstybės pagalba, pasekmių apribojimas laiko atžvilgiu (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 79 punkte minėto Sprendimo *Association Vent De Colère! ir kt.*, EU:C:2013:851, 40–42 punktus ir nurodytą teismo praktiką). Darytina išvada, kad ieškovė negali remtis neigiamomis finansinėmis aplinkybėmis, kurias jai sukelia *Altmark* sąlygų taikymas aptariamoms priemonėms ir šių priemonių pripažinimas valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, aiškinamą šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415), prašydama teisinio saugumo principo pagrindu šioje byloje netaikyti minėtų sąlygų.

83 Be to, reikia konstatuoti, kad savo argumentais ieškovė iš tikrųjų kelia klausimą ne dėl *Altmark* sąlygų, kaip tokių, taikymo atgaline data, o dėl pasekmių, kylančių iš šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *CELF* (EU:C:2008:79). Šio ieškinio tikslas, kuriuo, beje, grindžiamas ieškovės suinteresuotumas pareikšti ieškinį, iš tikrųjų yra išvengti galimo palūkanų mokėjimo už laikotarpį, kuriuo pagalba laikoma neteisėta, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 38 punkte minėtą Sprendimą *CELF* (EU:C:2008:79), užginčijant, pirma, aptariamų priemonių pripažinimą valstybės pagalba (pirmasis, antrasis ir ketvirtasis pagrindai) ir, antra, jų pripažinimą nauja pagalba (antrasis pagrindas).

84 Tačiau klausimas, ar naudos, kuri faktinių aplinkybių susiklostymo momentu buvo laikoma kompensacija už su viešąja paslauga susijusios užduoties vykdymą, gavėjo įpareigojimas grąžinti pinigų sumą kartu ir atgaline data taikant praėjus daug metų po kompensacijos išmokėjimo priimtus teismų sprendimus dėl SESV 107 straipsnio 1 dalies ir 108 straipsnio 3 dalies išaiškinimo atitinka teisinio

saugumo principą, negali būti išspręstas šioje byloje, susijusioje su sprendimo, kuriuo Komisija aptariamą kompensaciją pripažino valstybės pagalba, galiojimu. Nacionalinis teismas privalo įvertinti, jei reikia – prieš tai pateikęs Teisingumo Teismui prejudicinius klausimus, ar šios bylos aplinkybėmis galima taikyti taisykles, nustatytas šio sprendimo 38 punkte minėtame Sprendime *CELF* (EU:C:2008:79). Bet kuriuo atveju, atsižvelgiant į dabartinę teismų praktiką, šių principų taikymo pasekmėmis negalima grįsti *Altmark* sąlygų netaikymo arba lankstesnio taikymo.

85 Galiausiai, priešingai, nei teigia ieškovė, Teisingumo Teismas, nustatydamas ketvirtąją *Altmark* sąlygą, valstybėms narėms nenustatė naujos pareigos veikti, t. y. visada ir visomis aplinkybėmis organizuoti viešojo pirkimo konkursą, kad būtų galima pasirinkti įmonę, kuri bus įpareigota vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus. Tiesa, remiantis šios sąlygos formuluote teigtina, kad viešųjų pirkimų konkurso, per kurį atrenkamas kandidatas, galintis teikti šias paslaugas valdžios institucijai mažiausiomis sąnaudomis, organizavimas yra būdas užtikrinti ketvirtosios *Altmark* sąlygos laikymąsi. Tačiau Teisingumo Teismas taip pat apibrėžė kitą būdą kontroliuoti su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymo veiksmingumą. Iš tikrųjų jis konstatavo, kad jei viešojo pirkimo konkursas neorganizuojamas, reikalingos kompensacijos dydis gali būti nustatytas remiantis išlaidų, kurių gerai valdoma ir pakankamai priemonių su aptariama viešąja paslauga susijusiems įsipareigojimams vykdyti turinti tipinė įmonė būtų patyrusi vykdydama šiuos su viešąją paslauga susijusius įsipareigojimus, analize, atsižvelgiant į su ta veikla susijusias pajamas ir protingą pelną.

86 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad šiuo atveju teisinio saugumo principas nedraudžia Komisijai aptariamų priemonių pripažinti valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kaip ji aiškinama šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415).

87 Todėl reikia atmesti pirmojo ieškinio pagrindo antrą dalį.

– Dėl trečios dalies, susijusios su įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo tvarkos vertinimu atsižvelgiant į antrąją *Altmark* sąlygą

88 Šio pagrindo trečioje dalyje ieškovė, palaikoma Danijos Karalystės, teigia, kad net jeigu Komisija teisingai nusprendė, kad šioje byloje taikytinos visos *Altmark* sąlygos ir kad, be to, šios sąlygos turėjo būti taikomos tiksliai tokios, kokias Teisingumo Teismas nustatė šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415), taikydama antrąją iš šių sąlygų Komisija padarė teisės klaidą.

89 Ieškovė ir Danijos Karalystė iš esmės teigia, kad kriterijai, kuriais remiantis buvo skaičiuojama įmonei TV2 skirta kompensacija ir vėliau praktiškai taikyta tvarka tiems kriterijams įgyvendinti, buvo žinomi iš anksto, objektyvūs ir skaidrūs. Kompensacija apibrėžiama kaip skirtumas tarp, viena vertus, išteklių, kurie turėjo būti suteikti TV2 remiantis politiniu sprendimu (Danijos vyriausybės ir parlamento keturmečiai susitarimai dėl žiniasklaidos), ir, kita vertus, prognozuojamų pajamų iš reklamos ir kitokios veiklos.

90 Konkrečiai, pirma, ieškovė teigia, kad antroji *Altmark* sąlyga yra mažiau svarbi tokiu atveju kaip šioje byloje, kai reikiamas paslaugas su viešąja paslauga susijusiai užduočiai vykdyti gali suteikti tik tam tikros įmonės.

91 Antra, ieškovė teigia, kad pasitikėjimas politinius sprendimus priimančiomis kompetentingomis institucijomis, kiek tai susiję su visuomeninio transliavimo užduoties apibrėžtimi siekiant taip pat nustatyti su šia užduotimi susijusias išlaidas, atitinka teismų praktiką ir taikytiną teisinį pagrindą.

92 Trečia, ieškovė ir Danijos Karalystė kaltina Komisiją, kad ši apsiribojo tvirtinimu, jog Danijos valdžios institucijos nepateikė informacijos apie kompensacijos skaičiavimo kriterijus, tačiau nepaaiškino, apie kokius kriterijus galėtų, jei reikia, būti kalbama arba kokiomis savybėmis turėtų pasižymėti Danijos taisyklės dėl kompensacijos už visuomeninio transliavimo paslaugą nustatymo, kad atitiktų antrąją

Altmark sąlygą. Ieškovė taip pat tvirtina, kad savo argumentais Komisija neįrodo, jog Danijos taisyklės dėl kompensacijos už visuomeninio transliavimo paslaugą nustatymo nebuvo tinkamos siekiant išvengti pernelyg didelės kompensacijos.

93 Galiausiai, ketvirta, Danijos Karalystė pažymi, kad šioje byloje Komisijos pateiktas antrosios *Altmark* sąlygos išaiškinimas yra klaidingas, nes jis nesuderinamas su pirmąja *Altmark* sąlyga, kaip ji aiškinama teismų praktikoje, pagal kurią valstybėms narėms suteikiama didelė laisvė apibrėžiant su viešąja paslauga susijusią užduotį. Be to, šis aiškinimas yra per platus ir taip atsiranda painiava tarp antrosios, trečiosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų. Šie Danijos Karalystės argumentai papildo ieškovės argumentus, kuriuose pastaroji teigia, kad Komisijos atsiliepime į ieškinį ir *Viasat* prašyme įstoti į bylą iškeltas klausimas dėl veiksmingumo yra reikšmingas tik taikant ketvirtąją *Altmark* sąlygą.

94 Ginčijamame sprendime Komisija visų pirma išdėstė reikšmingų tyrimo laikotarpiu galiojusio *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* (Įstatymas dėl transliavimo paslaugos) nuostatų, kurias 2003 m. kovo 24 d. rašte pateikė Danijos valdžios institucijos, turinį (ginčijamo sprendimo 105 ir 106 konstatuojamosios dalys). Ji, be kita ko, pažymėjo, kad įmonei TV2 skirtos kompensacijos dydį nustatydavo ministras pagal sutartį dėl žiniasklaidos, sudarytą su dauguma Danijos parlamento politinių partijų, ir kad nagrinėjamu laikotarpiu buvo sudarytos trys sutartys dėl žiniasklaidos: 1993 m. rugsėjo 16 d. sudaryta sutartis dėl žiniasklaidos 1994–1997 m. laikotarpiui, 1996 m. gegužės 10 d. sudaryta sutartis dėl žiniasklaidos 1997–2000 m. laikotarpiui ir 2000 m. kovo 28 d. sudaryta sutartis dėl žiniasklaidos 2001–2004 m. laikotarpiui. Paskui Komisija pažymėjo, kad nagrinėjamu laikotarpiu įmonei TV2 skirtos kompensacijos dydis nebuvo iš naujo įvertintas net 1999 m. kritus šios įmonės pajamoms iš reklamos. Be to, ginčijamo sprendimo 108 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad, Danijos valdžios institucijų teigimu, įmonei TV2 skirta kompensacija buvo nustatoma vadovaujantis, pirma, TV2 biudžeto kainų ir darbo užmokesčio indeksavimu bei, antra, ekonominėmis analizėmis. Dėl šios ekonominės analizės Komisija nurodė, kad ji sudaryta iš dviejų 1995 m. ir 1999 m. audito kompanijos KPMG atliktų tyrimų (toliau – KPMG tyrimai), skirtų įvairiems reklamos rinkos vystymosi scenarijams atitinkamais mokesčio mokėjimo laikotarpiais nustatyti, kad būtų galima įvertinti galimų TV2 pajamų iš reklamos dydį ir taip suteikti Danijos parlamentui ir vyriausybei tvirtesnį pagrindą priimant sprendimą, kuriuo nustatomos ir paskirstomos iš mokesčio gautos pajamos. Komisija taip baigia savo analizę ginčijamo sprendimo 114–116 konstatuojamosiose dalyse, kuriose nustatyta:

„(114)
Komisija mano, kad Danijos parlamento dalyvavimas nustatant licencijos mokesčio dydį užtikrino tam tikrą skaidrumą ir objektyvumą. Be to, žiniasklaidos sutartys, kuriose nustatomas TV2 gaunamo licencijos mokesčio dydis, buvo sudaromos keleriems metams iš anksto ir tiriamu laikotarpiu TV2 kompensacija nebuvo nė karto tikslinama vėlesniame etape.

(115)
Tačiau KPMG [parengtuose tyrimuose] buvo prognozuojamos tik TV2 uždirbamos reklamos pajamos [buvo pateiktos tik TV2 pajamų iš reklamos prognozės (t. y. nagrinėjama pajamų pusė [t. y. tik dalies pajamų prognozė]). Šiuose [tyrimuose] nebuvo pateikta nuomonė dėl kompensacijos nustatymo išlaidų pusės [netikrinama su išlaidomis susijusi kompensacijos skaičiavimo dalis] ir Komisija mano, kad žiniasklaidos sutartys buvo sudaromos tik pagal TV2 išlaidų, patirtų ankstesniais metais, indeksavimą. Iš tiesų Danijos valdžios institucijos nurodė, kad kompensacijos dydis buvo nustatomas pagal TV2 biudžeto kainų ir darbo užmokesčio indeksavimą bei ekonomines analizes, kuriose buvo vertinama tik pajamų pusė ir kuriose nebuvo atsižvelgta į 1993 m. rugsėjo 16 d. sudarytą žiniasklaidos sutartį.

(116)
Be to, nebuvo nurodyti kriterijai, kurių pagrindu reikėtų apskaičiuoti kompensacijos dydį. Kompensacijos dydis buvo nustatomas iš anksto, tačiau pagal antrą[jį] *Altmark* kriterijų reikalaujama iš anksto objektyviai ir skaidriai nustatyti pačius kriterijus, kurie taikomi apskaičiuojant kompensaciją už viešųjų paslaugų teikimą.“

95 Remiantis šio sprendimo 94 punkte cituotomis konstatuojamosiomis dalimis darytina išvada, kad nagrinėdama įmonei TV2 skirtos kompensacijos skaičiavimo tvarką pagal antrąją *Altmark* sąlygą Komisija įvertino aplinkybę, jog šios kompensacijos dydis buvo nustatytas prižiūrint Danijos parlamentui ir remiantis KPMG tyrimais, kurių turinį Komisija išnagrinėjo. Ginčijamo sprendimo 114 konstatuojamojoje dalyje Komisija net pripažino, kad Danijos parlamento dalyvavimas nustatant kompensacijos dydį galėjo užtikrinti „tam tikrą skaidrumą ir objektyvumą“. Be to, remiantis šia konstatuojamąja dalimi galima teigti, kad du kiti apsektai, t. y. aplinkybė, kad susitarimuose dėl žiniasklaidos iš anksto keleriems metams nustatyti iš įmonei TV2 skiriamo mokesčio gaunami ištekliai, ir aplinkybė, kad TV2 skirtos kompensacijos dydis nebuvo tikslinamas nagrinėjamuoju laikotarpiu, sustiprina šį „skaidrumą ir objektyvumą“.

96 Tačiau, Komisijos nuomone, Danijos parlamento dalyvavimas užtikrinant „tam tikrą skaidrumą ir objektyvumą“ nebuvo pakankamas, kad būtų galima teigti, jog įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo tvarka atitinka antrąją *Altmark* sąlygą. Iš tiesų panašu, kad Komisijos išvadą, jog ši sąlyga netenkinama, nulėmęs aspektas yra aplinkybė, kad KPMG tyrimuose buvo nagrinėjamos tik prognozuojamos TV2 pajamos iš reklamos ir nenagrinėjama įmonei TV2 skirtos kompensacijos skaičiavimo dalis „Išlaidos“, kuri grindžiama tik ankstesniais metais realiai patirtomis TV2 išlaidomis, didinamomis jas indeksuojant.

97 Taigi, pasak Komisijos, aplinkybė, kad apskaičiuojant kompensacijos dydį remiamasi šios kompensacijos gavėjos realiai patirtomis išlaidomis, neatitinka antrosios *Altmark* sąlygos. Tuo remiantis galima daryti išvadą, kad, Komisijos nuomone, tam, kad būtų tenkinama antroji *Altmark* sąlyga, kompensacijos skaičiavimo kriterijai turėtų būti suformuluoti taip, kad būtų galima daryti įtaką ar kontroliuoti kompensacijos gavėjo išlaidų ar sąnaudų dydį. Taigi panašu, kad, pasak Komisijos, antroji *Altmark* sąlyga apima kompensacijos gavėjo veiksmingumo sąvoką.

98 šio sprendimo 97 punkte pateiktas ginčijamo sprendimo išaiškinimas patvirtintas Komisijos atsakymu į ieškovės argumentus. Iš tiesų atsiliepime į ieškinį Komisija tvirtina, kad ieškovės argumentai grindžiami išimtinai įstatymų leidžiamosios valdžios suverenumu ir kad juose neatsižvelgiama į technines kompensacijos apskaičiavimo savybes. Ji priduria, kad jei būtų pritarta šiems argumentams, pakaktų, kad valstybė narė iš anksto būtų nustačiusi kažkokį kompensacijos dydį, kad būtų tenkinama antroji *Altmark* sąlyga. Tačiau, pasak Komisijos, ši sąlyga reikalauja, kad pasirinktas skaičiavimo kriterijus būtų toks, kad būtų užkirstas kelias pernelyg didelei kompensacijai ir užtikrintas viešosios paslaugos veiksmingumas. Komisija taip pat tvirtina, kad jeigu TV2 būtų vienintelė įmonė, galinti teikti aptariamą viešąją paslaugą, vis tiek reikėtų vengti pernelyg didelės kompensacijos mokėjimo ir užtikrinti šios viešosios paslaugos veiksmingumą, kad įmonei TV2 skirtos kompensacijos nebūtų pripažįstamos valstybės pagalba.

99 Reikia konstatuoti, jog antrosios *Altmark* sąlygos koncepcija, kuri išdėstyta ginčijamame sprendime ir aiškinama atsiliepime į ieškinį, yra klaidinga.

100 Iš tiesų, kadangi *Altmark* sąlygos susijusios su vienu iš keturių valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, sąvoką sudarančių elementų, t. y. su pagalbos gavėjui suteikiamu pranašumu (žr. šio sprendimo 46–49 punktus), bendras visų šių sąlygų tikslas yra patikrinti, ar įmonei suteikiama kompensacija už su viešąja paslauga susijusios užduoties vykdymą gali ar negali būti laikoma ekonominiu pranašumu, galinčiu sudaryti šiai įmonei palankesnes sąlygas, palyginti su jos konkurentėmis.

101 Nors visas *Altmark* sąlygas sieja šis vienintelis tikslas, kiekviena jų atlieka nepriklausomą ir nuo kitų sąlygų atskirą vaidmenį.

102 Pagal šio sprendimo 7 punkte minėto Sprendimo *Altmark* (EU:C:2003:415) 90 punkte suformuluotą antrąją *Altmark* sąlygą reikalaujama, kad kriterijai, kuriais remiantis apskaičiuojama kompensacija, būtų iš anksto objektyviai ir skaidriai nustatyti, siekiant išvengti situacijos, kai kompensacija taptų ekonominiu pranašumu, galinčiu sudaryti šiai įmonei palankesnes sąlygas, palyginti su jos konkurentėmis.

103 Šios sąlygos turinys apibrėžtas šio sprendimo 102 punkte cituojamo sakinio pirmoje dalyje. Tuo remiantis galima teigti, kad antroje *Altmark* sąlygoje nustatyti trys reikalavimai, kuriuos turi atitikti kompensacijos apskaičiavimo kriterijai, kad būtų užtikrinta, jog šis skaičiavimas yra patikimas ir gali būti patikrinamas Komisijos. Šiuose reikalavimuose nurodyta, kad kompensacijos apskaičiavimo kriterijai turi būti nustatyti iš anksto pagal skaidrią procedūrą ir kad jie savaime būtų objektyvūs. Remiantis šio sprendimo 7 punkte minėtu Sprendimu *Altmark* (EU:C:2003:415) visiškai negalima teigti, kad pagal antrąją jame nustatytą sąlygą kompensacijos apskaičiavimo kriterijai būtų sukurti taip, kad būtų daroma įtaka arba kontroliuojamos šios kompensacijos gavėjo patiriamos išlaidos.

104 Galima sakyti, kad aiškindama antrąją *Altmark* sąlygą Komisija teigia, kad kompensacijos apskaičiavimo kriterijai turi būti ne tik objektyvūs ir nustatyti iš anksto per skaidrią procedūrą; be to, jie turi užtikrinti viešosios paslaugos valdymo veiksmingumą. Tačiau toks aiškinimas neatitinka antrosios *Altmark* sąlygos formuluotės ir kelia sumaištį tarp šiuo atveju nagrinėjamos ir ketvirtosios sąlygų.

105 Komisijos pateikiamas antrosios *Altmark* sąlygos aiškinimas nepagrįstas nei teismų praktika, nei apskritai šio sprendimo 102 punkte išdėstyta antra sakinio dalimi, kurioje Teisingumo Teismas suformulavo šią sąlygą. Iš tikrųjų šioje ištraukoje tik primenamas visų kartu sudėtų *Altmark* sąlygų bendras tikslas, taip pat joje į antrąją sąlygą neįtraukiamas veiksmingumo reikalavimas, apie kurį kalbama ketvirtoje sąlygoje.

106 Atsižvelgiant į šią informaciją reikia pripažinti, jog reikalaudama, kad įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo kriterijai būtų suformuluoti taip, kad su viešąja paslauga susijusią užduotį TV2 vykdytų veiksmingai, Komisija padarė teisės klaidą. Kadangi ši klaida susijusi su pačia antrosios *Altmark* sąlygos apimtimi, ji turi įtakos visam įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo tvarkos vertinimui, kurį Komisija atliko ginčijamo sprendimo 112–117 konstatuojamosiose dalyse.

107 Galiausiai reikia konstatuoti, kad ieškovės suformuluoti kaltinimai dėl ginčijamo sprendimo 116 konstatuojamosios dalies yra pagrįsti. Kadangi ginčijamo sprendimo 112–115 konstatuojamosiose dalyse Komisija nagrinėja kompensacijos skaičiavimo tvarką, pateiktą to paties sprendimo 105–111 konstatuojamosiose dalyse, to sprendimo 116 konstatuojamojoje dalyje suformuluota išvada, kad „nebuvo nurodyti kriterijai, kurių pagrindu reikėtų apskaičiuoti kompensacijos dydį“, prieštarauja prieš tai išdėstytai analizei ir net neturi prasmės. Šioje konstatuojamojoje dalyje Komisija tik pakartoja antrosios *Altmark* sąlygos turinį nesusiedama jos su pastabomis, kurias pati suformulavo ankstesnėse konstatuojamosiose dalyse.

108 Todėl reikia konstatuoti, kad pirmojo ieškovės pateikto pagrindo trečioji dalis yra pagrįsta.

109 Tačiau reikia priminti, kad jeigu sprendimui teisiškai pagrįsti pakanka tik tam tikrų jo motyvų, galimi kitų akto motyvų trūkumai bet kuriuo atveju neturi įtakos jo rezoliucinei daliai. Be to, jei Komisijos sprendimo rezoliucinė dalis grindžiama keliomis argumentų grupėmis, kurių kiekvienos atskirai pakaktų tai konstatuojamajai daliai pagrįsti, teisės aktą galima panaikinti tik tuo atveju, jei visos argumentų grupės pripažįstamos neteisėtomis. Tokiu atveju tik su viena argumentų grupe susijusios klaidos ar kito pažeidimo nepakanka panaikinti ginčijamo sprendimo, nes ši klaida negalėjo turėti lemiamos įtakos institucijos priimto sprendimo rezoliucinei daliai (žr. 2005 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *General Electric / Komisija*, T-210/01, Rink., EU:T:2005:456, 42 ir 43 punktus ir nurodytą teismo praktiką; šiuo klausimu taip pat žr. 2010 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Evropaïki Dynamiki / Komisija*, T-387/08, EU:T:2010:377, 59 punktą).

110 Kadangi šioje byloje, pirma, *Altmark* sąlygos yra kumuliacinės ir, antra, Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, kad antroji ir ketvirtoji *Altmark* sąlygos netenkinamos, aplinkybės, jog ginčijamo sprendimo dalis, kurioje kalbama apie antrąją *Altmark* sąlygą, yra neteisėta, nepakanka, kad būtų galima pritarti ieškiniui ir panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame konstatuojama, jog aptariamos priemonės yra valstybės pagalba.

111 Todėl reikia išnagrinėti ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtą dalį, susijusią su įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo tvarkos vertinimu atsižvelgiant į ketvirtąją *Altmark* sąlygą.

– Dėl ketvirtos dalies, susijusios su įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo tvarkos vertinimu atsižvelgiant į ketvirtąją *Altmark* sąlygą

112 Ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje ieškovė, palaikoma Danijos Karalystės, teigia, kaip tai darė dėstydama trečiąją dalį, kad net jeigu Komisija teisingai nusprendė, jog visos šio sprendimo 7 punkte minėtame Sprendime *Altmark* (EU:C:2003:415) išdėstytos sąlygos yra taikytinos šioje byloje, ir, be to, šios sąlygos turi būti taikomos būtinai tokios, kokias nustatė Teisingumo Teismas minėtame sprendime, taikydama ketvirtąją iš šių sąlygų Komisija padarė teisės klaidą.

113 Visų pirma, ieškovė teigia, kad Komisijos vertinimas grindžiamas klaidinga prielaida, kad aptariamoje rinkoje ir nagrinėjamu laikotarpiu buvo galima identifikuoti „gerai valdomą ir pakankamai priemonių turinčią“ tipinę įmonę, kurios sąnaudų dydis galėjo būti pagrįstai lyginamas su jos pačios sąnaudomis. Ieškovė teigia, kad tiek apskritai, tiek tokiu atveju, kuris nagrinėjamas šioje byloje, kai su viešąja paslauga susijusios užduotys patikimos tik valstybės įmonėms, Danijoje neegzistuoja aptariamų paslaugų rinka, ir dėl tos priežasties negali būti atliktas naudingas palyginimas, kuris leistų apibrėžti vidutines sąnaudas, skirtas su viešąją paslauga susijusioms užduotims vykdyti. Ieškovės nuomone, konkreti užduotis gali būti atlikta daugiau ar mažiau brangiai, atsižvelgiant į užduotis nustatančių ir joms vykdyti reikiamas priemones suteikiančių valdžios institucijų pageidaujamą kiekybės ir kokybės lygį. Tačiau, pasak ieškovės, negalima pateikti objektyvaus atsakymo, pavyzdžiui, į klausimą, ar būtų daugiau, ar mažiau veiksminga akcentuoti veikiau daniškus vaidybinius filmus, nei naujienų laidas, atsižvelgiant į sąnaudų skirtumus.

114 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad tuo atveju, kai įmonė, atsakinga už su viešąja paslauga susijusios užduoties vykdymą, atrenkama netaikant viešojo pirkimo konkurso, ketvirtosios *Altmark* sąlygos taikymas gali sukelti praktinių sunkumų. Viena vertus, „gerai valdomos ir pakankamai priemonių turinčios“ įmonės sąvoka neišvengiamai reiškia didelę ją taikančio subjekto diskreciją. Kita vertus, palyginti dvi įmones, iš kurių viena yra valstybinė ir vykdo su viešąja paslauga susijusią užduotį, o kita – privati ir tokios užduoties nevykdo, yra sudėtinga, ypač atsižvelgiant į tai, kad su viešąja paslauga susijusią užduotį vykdančiai įmonei taikomi konkretūs kokybės reikalavimai. Šiuo klausimu ieškovė pažymi, kad Komisija, atrodo, pati pripažįsta sunkumus, kurių kelia TV2 ir vienos iš su ja konkuruojančių įmonių palyginimas, būtent ginčijamo sprendimo 242 konstatuojamojoje dalyje pažymėdama, kad ūkio subjektų padėtis Danijos rinkoje nėra tokia panaši, kad būtų galima tiesiogiai lyginti jų veiklos rodiklius remiantis jų apskaitos rezultatais.

115 Vis dėlto, nepaisant su ketvirtąja *Altmark* sąlyga susijusių taikymo sunkumų tuo atveju, kai, kaip ir šioje byloje, su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus vykdanti įmonė atrenkama netaikant viešojo pirkimo konkurso, reikia atmesti ieškovės argumentą.

116 Iš tiesų, kai netaikoma viešojo pirkimo konkurso procedūra, per kurią atrenkamas kandidatas, galintis vykdyti su viešąja paslauga susijusią užduotį mažiausiomis sąnaudomis, skiriama kompensacija turi būti apskaičiuojama kaip atskaitos tašką imant gerai valdomą ir reikiamas priemones turinčią tipinę įmonę. Tokios įmonės paieška siekiama optimizuoti kompensacijos, kuri laikoma būtina siekiant vykdyti su viešąja paslauga susijusią užduotį, dydį ir išvengti situacijos, kad neveiksmingai dirbančios įmonės patiriamos didelės sąnaudos būtų laikomos atskaitos tašku apskaičiuojant šios kompensacijos

dydį. Jeigu neatliekamas joks kompensacijos dydžio optimizavimas, iš tikrųjų negalima atmesti galimybės, kad ši kompensacija yra ekonominis pranašumas, galintis ją gaunančiai įmonei sukurti palankesnes sąlygas, palyginti su jos konkurentais.

117 Be to, nustatydamas ketvirtąją *Altmark* sąlygą Teisingumo Teismas konkrečiai nurodė, jog tam, kad ši sąlyga būtų tenkinama tais atvejais, kai kompensacijos gavėjas atrenkamas netaikant viešojo pirkimo konkurso, reikia surasti kitą, nei jos gavėjas, įmonę, kuri būtų atskaitos tašku. Taigi tam, kad ši sąlyga būtų tenkinama, valstybei narei nepakanka deklaruoti, jog, atsižvelgiant į su viešąja paslauga susijusios užduoties ypatumus, rinkoje neįmanoma rasti į kompensacijos gavėją panašios įmonės ir vėliau stengtis įrodyti, kad gavėjas pats yra „gerai valdoma ir pakankamai priemonių turinti“ įmonė, kaip tai suprantama pagal šią sąlygą.

118 Kaip pažymi Komisija, ieškovės pateikiamas argumentas reikštų, kad visada bus neįmanoma palyginti visuomeninių transliuotojų sąnaudų dėl kiekvieno jų ir kiekvienos bendros ekonominės svarbos paslaugos ypatingos padėties. Pritarimas tokiam argumentui reikštų, kad ketvirtoji *Altmark* sąlyga netenka visos prasmės.

119 Galiausiai bet kuriuo atveju transliavimo srityje didelė dalis privačių ir visuomeninių transliuotojų išlaidų iš esmės yra panašios ir gali būti palygintos, net atsižvelgiant į visuomeniniams transliuotojams nustatytus su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus. Iš tikrųjų tiek privatūs, tiek visuomeniniai transliuotojai patiria sąnaudų įsigydami intelektinės nuosavybės teises, rengdami ir bendradarbiaudami rengiant laidas, pirkdami prekes ir paslaugas, skirtas produktams ir projektams kurti, taip pat personalo išlaidų. Be to, dalis visuomeninių transliuotojų programų ir laidų iš esmės nesiskiria nuo privačių bendrovių pasiūlos, o tai leidžia bent tam tikru mastu palyginti sąnaudas. Tokiomis aplinkybėmis ieškovė negali apsiriboti teiginiu, kad neegzistuoja jokia „gerai valdoma ir pakankamai priemonių turinti“ tipinė įmonė, kaip tai suprantama pagal ketvirtąją *Altmark* sąlygą, net nepabandžiusi savo sąnaudų palyginti su kitos Danijos transliavimo rinkoje ar į ją panašioje rinkoje veikiančios įmonės sąnaudomis.

120 Be to, šiuo argumentu, kuris pateiktas dėstant šio pagrindo ketvirtą dalį, ieškovė iš tikrųjų tik dar sykį pabrėžia aspektą, apie kurį kalba šio pagrindo pirmoje dalyje, t. y. aplinkybę, kad ketvirtoji *Altmark* sąlyga šioje byloje netaikytina. Tačiau šie argumentai jau buvo atmesti kaip nepagrįsti.

121 Taigi pirmasis argumentas, kurį ieškovė pateikė ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje, turi būti atmestas.

122 Antra, ieškovė teigia, kad bet kuriuo atveju ketvirtoji *Altmark* sąlyga iš esmės yra tenkinama, nes nagrinėjamu laikotarpiu TV2 buvo taikoma kasmet valdžios institucijų, būtent – *Rigsrevisionen* (Danijos Audito tarnyba), atliekama kontrolė siekiant patikrinti, ar ši įmonė buvo gerai ir veiksmingai valdoma ir ar jos sąnaudų lygis atitinka reikalavimus, kuriuos turi atitikti gerai valdomos ir pakankamai priemonių turinčios įmonės.

123 Atsakydama į ieškovės argumentus Komisija teigia, kad Danijos Karalystė neįrodė, jog ketvirtoji *Altmark* sąlyga yra tenkinama, nors tokį įrodymą ji turėjo pateikti. Pasak Komisijos, per formalią tyrimo procedūrą Danijos Karalystės pateiktuose dokumentuose nėra jokios sąnaudų, kurių tipinė gerai valdoma ir pakankamai priemonių turinti įmonė galėtų patirti vykdydama aptariamą su viešąja paslauga susijusį įsipareigojimą, analizės.

124 Visų pirma dėl Komisijos iškelto klausimo dėl įrodinėjimo naštos reikia priminti, kad nors Komisija turi įrodyti, jog buvo suteikta valstybės pagalba, nagrinėjama valstybė narė privalo, kaip nustatyta Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 2 dalyje, aiškinamoje atsižvelgiant į 2 straipsnio 2 dalį, Komisijai pateikti visą reikiamą informaciją, kad ši galėtų priimti sprendimą dėl nagrinėjamos priemonės pripažinimo ir, jei reikia, dėl jos suderinamumo su vidaus rinka.

125 Be to, remiantis nusistovėjusia teismų praktika dėl pirmosios *Altmark* sąlygos pažymėtina, kad nors valstybė narė turi didelę diskreciją apibrėžti, ką laiko visuotinės ekonominės svarbos paslauga, ji privalo įrodyti, kad pirmojoje *Altmark* sąlygoje nustatyti reikalavimai dėl su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų apibrėžimo ir dėl aplinkybės, jog kompensacijos gavėjas iš tikrųjų buvo įpareigotas vykdyti šiuos įsipareigojimus, yra tenkinami (šio sprendimo 51 punkte minėto Sprendimo *BUPA*, EU:T:2008:29, 172 punktas).

126 Ši teismų praktika dėl pirmosios *Altmark* sąlygos gali būti pritaikyta ketvirtajai *Altmark* sąlygai, o tai reiškia, jog valstybei narei tenka pareiga įrodyti, kad jeigu įmonė, įpareigota vykdyti aptariamą su viešąja paslauga susijusią užduotį, buvo atrinkta neorganizuojant viešojo pirkimo konkurso, tai šiai įmonei skirtos kompensacijos dydis buvo nustatytas remiantis išlaidų, kurių gerai valdoma ir pakankamai priemonių su viešąja paslauga susijusiems įsipareigojimams vykdyti turinti tipinė įmonė būtų patyrusi vykdydama šią užduotį, analize. Jei toks įrodymas nepateikiamas, negalima atmesti galimybės, jog su viešąja paslauga susijusią užduotį įpareigotai teikti įmonei skirta kompensacija turi valstybės pagalbos požymių.

127 Nagrinėdama tokio įrodymo pateikimą šioje byloje Komisija savo analizėje didžiausią dėmesį skyrė *Rigsrevisionen* atliekamai TV2 sąskaitų kontrolei. Šiuo klausimu ginčijamo sprendimo 128–135 konstatuojamosiose dalyse ji pažymėjo, kad, pasak Danijos valdžios institucijų, *Rigsrevisionen* atliekama TV2 kontrolė apima ne tik TV2 sąskaitų finansinį ir valdymo auditą, bet ir šios įmonės veiksmingumo patikrinimą. Tačiau, pasak Komisijos, aplinkybė, kad TV2 sąskaitos pateiktos tvirtinti Danijos Kultūros ministerijai, yra nepakankama siekiant įrodyti, kad TV2 sąnaudos yra tokios pačios kaip tipinės gerai valdomos įmonės. Paskui Komisija nurodė, kad per formalaus tyrimo procedūrą Danijos valdžios institucijos visų pirma rėmėsi 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaita. Šioje ataskaitoje TV2 produktyvumas tam tikru mastu buvo lyginamas su DR ir užsienio šalių visuomeninių transliuotojų, t. y. *British Broadcasting Corporation* (BBC), *Sveriges Television* (SVT) ir *Norsk Riksringkastning* (NRK), produktyvumu. Remiantis šia ataskaita nustatyta, kad 1990–1999 m. DR ir TV2 produktyvumas pagerėjo ir kad DR ir TV2 produktyvumo dinamika buvo geresnė arba tokia pati kaip ir kitų trijų minėtų visuomeninių transliuotojų. Komisija nusprendė, kad šios ataskaitos nepakanka įrodyti, jog laikytasi ketvirtosios *Altmark* sąlygos, būtent dėl šių priežasčių:

— pirma, Komisija užginčijo, kiek tai susiję su ketvirtosios *Altmark* sąlygos tenkinimu, sąnaudų tikrinimo *a posteriori* tikslingumą, jeigu šios sąnaudos neanalizuojamos prieš nustatant kompensacijos dydį,

— antra, Komisija pažymėjo, kad 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaita parengta remiantis sutartimis dėl žiniasklaidos, kuriose nustatytas kompensacijos dydis (žr. šio sprendimo 94 punktą). Jos nuomone, ši ataskaita neparodo, kad kompensacija buvo nustatyta remiantis išlaidomis, kurių būtų patyrusi tipinė įmonė, vykdydama su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus,

— trečia, šioje ataskaitoje pateiktas palyginimas su kitais visuomeniniais transliuotojais, iš kurių nė vienas negali būti laikomas „tipine“ įmone. Šiuo klausimu Komisija pažymėjo, kad palyginus DR ir TV2 produktyvumą negalima daryti išvadų, kiek tai susiję su ketvirtąja *Altmark* sąlyga, nes DR negalėjo naudotis pajamomis iš reklamos, o jai skirtos kompensacijos dydis nustatomas remiantis tuo pačiu pagrindu kaip ir TV2. Taigi ši įmonė nėra tipinė televizijos transliuotoja. Dėl palyginimo su užsienio visuomeniniais transliuotojais Komisija konstatavo, kad ataskaitoje tik lyginama TV2 ir dar vieno visuomeninio transliuotojo produktyvumo raida, tačiau nevertinamas efektyvumas ir išlaidos. Ši informacija, pasak Komisijos, neturi lemiamos reikšmės vertinant ketvirtąją *Altmark* sąlygą, nes televizijos transliuotojo produktyvumo mažėjimas gali būti nulemtas įvairių veiksnių,

— ketvirta, Komisija pažymėjo, kad pati *Rigsrevisionen* ataskaitoje nurodė, kad išsamiai nevertino užsienio visuomeninių transliuotojų sąskaitų ir kad dėl tos priežasties gali skirtis šių transliuotojų veikla ir jų taikomi apskaitos eilučių paskirstymo metodai. Jos teigimu, *Rigsrevisionen* taip pat nurodė, kad šios ataskaitos tikslas buvo palyginti produktyvumo raidą, o ne jo lygį ir kad ji nuodugniau nenagrinėjo pastebėtos raidos priežasčių.

128 Remdamasi šiomis pastabomis Komisija padarė išvadą, kad iš 2000 m. parengta *Rigsrevisionen* ataskaitos negalima daryti išvados, jog TV2 sąnaudos atitiko gerai valdomos ir pakankamai priemonių turinčios tipinės įmonės sąnaudas, kurių ši būtų patyrusi vykdydama su viešąja paslauga susijusią užduotį.

129 Ieškovė, palaikoma Danijos Karalystės, kritikuoja šį motyvavimą dėl dviejų aspektų. Pirma, ji pateikia argumentus dėl *Rigsrevisionen* atliekamos kontrolės pobūdžio, kurie susiję konkrečiai su ginčijamo sprendimo 128 konstatuojamąja dalimi. Antra, ji kritikuoja Komisijos pateiktą 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaitos vertinimą.

130 Prieš išsamiai nagrinėjant šiuos argumentus reikia konstatuoti, kad minėtais argumentais ieškovė iš esmės siekia įrodyti, jog TV 2 buvo „gerai valdoma ir pakankamai priemonių turinti“ įmonė, o tai, jos teigimu, patvirtinta *Rigsrevisionen* kasmet atliekamais TV2 patikrinimais ir užfiksuota 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaitoje. Ieškovė neneigia, be kita ko, Komisijos konstatavimo, kad 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaita parengta remiantis susitarimais dėl žiniasklaidos, kuriuose nustatytas kompensacijos dydis.

131 Dėl šio aspekto šio sprendimo 117 punkte jau buvo pažymėta, kad pagal ketvirtąją *Altmark* sąlygą, kaip ją suformulavo Teisingumo Teismas savo sprendime, reikalaujama, kad kai kompensacijos gavėjas atrenkamas netaikant viešojo pirkimo konkurso, kompensacijos dydis būtų nustatomas remiantis įprastomis rinkos sąlygomis veikiančios referencinės įmonės, kuri turi būti kita nei kompensacijos gavėjas, sąnaudų analize. Reikia konstatuoti, kad Teisingumo Teismas nesuteikė jokio pagrindo matyti, kad tuo atveju, kai kompensacijos gavėjas atrenkamas netaikant viešojo pirkimo konkurso, galima, siekiant tenkinti šią sąlygą, įrodyti, kad jis pats yra „gerai valdoma ir pakankamai priemonių turinti“ įmonė.

132 Todėl ieškovės, kurią palaiko Danijos Karalystė, argumentų visuma negalima įrodyti, kad Komisija padarė klaidą konstatavusi, jog ketvirtosios *Altmark* sąlygos šioje byloje nebuvo laikytasi. Bet kuriuo atveju ir jeigu, kaip teigia ieškovė, šioje byloje turėtų būti taikomi tik pagrindiniai ketvirtosios *Altmark* sąlygos aspektai arba ta sąlyga turėtų būti taikoma lanksčiau (žr. šio sprendimo 67–72 punktus), šie argumentai vis dėlto paneigiami atlikus toliau išdėstytą išsamesnį tyrimą.

133 Pirma, dėl *Rigsrevisionen* atliekamos kontrolės pobūdžio ieškovė teigia, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog ši kontrolė apsiribojo sąskaitų finansiniu ir valdymo auditu. Jos teigimu, Komisija klaidingai įvertino *Rigsrevisionen* kompetenciją ir atliekamą vaidmenį Danijos konstitucinėje sistemoje. Pasak ieškovės, *Rigsrevisionen* kiekvienais metais tikrina TV2 sąskaitas ir per šį patikrinimą nagrinėja, ar įmonė valdoma veiksmingai, konkrečiau kalbant, ar ji taiko veiksmingą sąnaudų valdymą. Be to, *Rigsrevisionen* ataskaitos yra dokumentai, su kuriais gali susipažinti visuomenė, ir jie teikiami Danijos parlamentui bei valstybės kontrolieriams, kurie gali aptikti galimus pažeidimus. Todėl šios ataskaitos negali būti laikomos paprasčiausiais dokumentais, kurių pagrindu Danijos Kultūros ministerija tvirtina TV2 sąskaitas. Galiausiai, pasak ieškovės, Komisijos teiginys, kad sąskaitų tikrinimas *a posteriori* yra netikslingas, kiek tai susiję su ketvirtąja *Altmark* sąlyga, yra klaidingas. Iš tikrųjų, jos teigimu, įmonės valdymo veiksmingumo kontrolė remiantis jos sąnaudomis gali būti vykdoma tik *a posteriori*.

134 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 128 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė:

„Be to, Danijos [Karalystė] teigia, kad Valstybės audito tarnyba [(*Rigsrevisionen*)], vykdydama tęstinį TV2 tikrinimą, atliko TV2 sąskaitų finansų ir valdymo auditą, taip pat nuolat buvo tikrinamas TV2 veiklos efektyvumas.“

135 Be to, atsakydama į šį argumentą, Komisija toje pačioje konstatuojamojoje dalyje konstatuoja:

„[ji] mano, kad TV2 ataskaitų pateikimo Kultūros ministerijai nepakanka įrodyti, kad TV2 išlaidos [sąnaudos] yra tokios pačios kaip vidutinės [tipinės] gerai valdomos įmonės.“

136 Atrodo, Komisija neskiria, viena vertus, nepriklausomo administracinės valdžios organo, kaip antai audito tarnybos, šiuo atveju – *Rigsrevisionen*, vykdomos kontrolės ir, kita vertus, už šią sritį atsakingos ministerijos vykdomos kontrolės.

137 Per teismo posėdį paklaustos apie ryšį tarp Danijos Kultūros ministerijos atliekamos kontrolės ir *Rigsrevisionen* vykdomos kontrolės ieškovė ir Danijos Karalystė pažymėjo, o Komisija joms neprieštaravo, kad, remiantis taikytinais Danijos nacionalinės teisės aktais, *Rigsrevisionen* parengtos TV2 sąskaitų audito ataskaitos buvo pateiktos tvirtinti Kultūros ministerijai, kuri šiuo pagrindu galėjo, jei reikia, siūlyti Danijos parlamentui priemones, kurių reikėtų imtis.

138 Be to, per teismo posėdį šalys pateikė pastabas dėl ieškovės ir Danijos Karalystės parengtų dokumentų, pateiktų pritaikius proceso organizavimo priemonę, t. y. *Lov om revision af statens regnskaber* (Įstatymas dėl valstybės sąskaitų tikrinimo) teksto, ypač jo 3 straipsnio ir kitų norminių dokumentų, reglamentavusių *Rigsrevisionen* kompetenciją nagrinėjamuoju laikotarpiu.

139 Remiantis Danijos Karalystės pateiktais dokumentais darytina išvada, kad nuo 1995 m. iki 2002 m. *Lov om revision af statens regnskaber* 3 straipsnis buvo suformuluotas taip:

„Atliekant kontrolę tikrinamas sąskaitų tikslumas ir ar sprendimai dėl ataskaitų teikimo atitinka išduotus leidimus, įstatymus ir kitas taisykles, taip pat sudarytus susitarimus ir įprastą praktiką. Vertinamas ir klausimas, kaip atsižvelgiama į gero finansinio valdymo suinteresuotumą administruojant priemones ir valdant įmones, dėl kurių teikiamos ataskaitos.“

140 Be to, Danijos Karalystė pateikė *Lov om revision af statens regnskaber* parengiamųjų dokumentų tekstą ir pabrėžė, kad pagal Danijos teisės tradiciją šie tekstai turi ypatingą reikšmę. Reikšmingose šių parengiamųjų dokumentų nuostatose pažymėta:

„Remiantis Įstatymo dėl valstybės sąskaitų tikrinimo 3 straipsniu, *Rigsrevisionen* vykdoma kontrolė apima ne tik finansinę kontrolę, per kurią tikrinamas sąskaitų tikslumas ir tai, kaip laikomasi leidimų bei taisyklių, bet ir <…> klausimo, kiek atsižvelgiama į gero finansinio valdymo suinteresuotumą administruojant priemones ir valdant įmones, dėl kurių teikiamos ataskaitos, vertinimą“, t. y. atliekamas būtent produktyvumo ir veiksmingumo tikrinimas. Kadangi tokia darbo tvarka tinkama tik daliai rinkos sąlygų, valdymo kontrolė lengvai gali būti pagrįsta rinkos mechanizmų keitimu ir jų ištaisymu.“

141 Danijos Karalystė šiuo pagrindu daro išvadą, kad visą nagrinėjamą laikotarpį TV produktyvumas ir veiksmingumas buvo nuolat tikrinimas. Šią kontrolę papildo pagal *Lov om revision af statens regnskaber* 17 straipsnio 2 dalį atliekamas išimtinis auditas, kurio išvados pateiktos 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaitoje.

142 *Viasat* į tai atsako, kad metinis valdymo auditas neapima TV2 produktyvumo ir veiksmingumo, o tik tai, ar yra valdymo priemonės, turinčios valdymo sistemų formą. Vienintelis produktyvumo auditas, kuris nagrinėjamu laikotarpiu atliktas įmonėje TV2, buvo kaip tik tas, kurio pagrindu parengta 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaita.

143 Tiesa, remiantis Danijos Karalystės nurodytomis nuostatomis, darytina išvada, kad *Rigsrevisionen* vykdomos kontrolės apimtis yra platesnė už paprastą sąskaitų valdymo kontrolę ir apima TV2 valdymo veiksmingumą. Vis dėlto neginčytina, kad vienintelis per administracinę procedūrą Komisijai pateiktas dokumentas, kuriame išdėstytas praktinis šios institucijos atliktos kontrolės rezultatas, yra 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaita.

144 Tačiau dėl šios ataskaitos reikia konstatuoti, kad ieškovė tik teigia, kad Komisijos dėstomai kritikai dėl šios ataskaitos pritarti negalima tiek, kiek Komisija priekaištauja, jog ji buvo pateikta po to, kai buvo sudaryti du keturmečiai susitarimai dėl žiniasklaidos, ir dėl to, kad joje nepateikiamas palyginimas su „tipiniais televizijos kanalais“.

145 Tokių argumentų nepakanka siekiant paneigti ginčijamo sprendimo 135 konstatuojamojoje dalyje pateiktą Komisijos teiginį, kad 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaitoje neįrodyta, kad TV2 sąnaudos atitinka tipinės gerai valdomos įmonės sąnaudas, kurių ji būtų patyrusi vykdydama su viešąja paslauga susijusią užduotį. Iš tiesų šis teiginys pagrįstas įvairiais Komisijos suformuluotais 2000 m. *Rigsrevisionen* ataskaitos kritikos aspektais (žr. šio sprendimo 127 punktą), kurių ieškovė konkrečiai neginčija. Konkrečiai kalbant, ieškovė neginčija nei aplinkybės, kad šios ataskaitos tikslas buvo išnagrinėti DR ir TV2 produktyvumo raidą dešimties metų laikotarpiu nuo 1991 m. iki 2000 m., o ne nustatyti šių dviejų subjektų produktyvumo lygį, nei aplinkybės, kad šioje ataskaitoje neanalizuojamos šio produktyvumo augimo ar mažėjimo priežastys. Tačiau TV2 produktyvumo raidos duomenys nesuteikia galimybės suformuluoti išvadų dėl klausimo, ar šiai įmonei skirtos kompensacijos lygis atitinka gerai valdomos ir pakankamai priemonių turinčios tipinės įmonės sąnaudas, kurių ši būtų patyrusi vykdydama jai patikėtas su viešąja paslauga susijusias užduotis.

146 Ieškovė taip pat neneigia aplinkybės, kad 2000 m. *Rigsrevision* ataskaita negrindžiama išsamia užsienio kanalų sąskaitų analize, ir neginčija Komisijos išvados, kurioje teigiama, jog TV2 produktyvumo palyginimas su DR ir užsienio visuomeninių kanalų, t. y. kanalų, kurie neveikia įprastomis rinkos sąlygomis, produktyvumu neturi lemiamos reikšmės, kiek tai susiję su ketvirtąja *Altmark* sąlyga.

147 Galiausiai reikia pažymėti, kaip tai daro *Viasat*, kad aptariama ataskaita buvo paskelbta 2000 m. lapkričio mėn., t. y. jau sudarius paskutinį ketverių metų trukmės susitarimą dėl žiniasklaidos (žr. šio sprendimo 94 punktą). Todėl, net jeigu šioje ataskaitoje konstatuojamas TV2 produktyvumo augimas, ši aplinkybė negalėjo daryti įtakos nagrinėjamu laikotarpiu įmonei TV2 skirtos kompensacijos dydžiui.

148 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad ieškovės pateikti argumentai yra nepakankami siekiant įrodyti, jog nagrinėdama įmonei TV2 skirtos kompensacijos apskaičiavimo tvarką atsižvelgiant į ketvirtąją *Altmark* sąlygą, Komisija padarė teisės klaidą.

149 Kaip jau buvo pažymėta, remiantis šio sprendimo 7 punkte minėtu Sprendimu *Altmark* (EU:C:2003:415) ir šio sprendimo 54 punkte minėta teismų praktika, kurioje buvo jo laikomasi, darytina išvada, kad tame sprendime suformuluotos sąlygos siekiant įrodyti, jog kompensacija už su viešąja paslauga susijusiuosius įsipareigojimus tos kompensacijos gavėjui nesuteikia pranašumo, yra kumuliacinės. Kadangi neįrodyta, jog Komisija padarė teisės klaidą, kai konstatavo, jog įmonei TV2 skirtos kompensacijos už jai pavestų su viešąją paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymą skaičiavimo tvarka neatitinka ketvirtosios *Altmark* sąlygos, reikia konstatuoti, jog aptariamos priemonės suteikė TV2 pranašumą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

150 Todėl reikia atmesti ieškovės pateikto pirmojo pagrindo ketvirtą dalį.

151 Darytina išvada, kad ieškinio pirmasis pagrindas turi būti atmestas, nepaisant Komisijos padarytos klaidos dėl antrosios *Altmark* sąlygos vertinimo.

Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, susijusio su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu tiek, kiek Komisija nusprendė, jog iš mokesčio gauti ištekliai, kuriuos TV2 pervedė savo regioniniams transliuotojams, yra įmonei TV2 suteikta valstybės pagalba

152 Ieškinio trečiajame pagrinde, kuris pateiktas antram papildomam reikalavimui pagrįsti, ieškovė teigia, kad Komisija suklydo, kai į kompensacijos skaičiavimą įtraukė pajamas iš mokesčio, kurį 1997 m.–2002 m. TV2 pervesdavo savo regioniniams transliuotojams po to, kai jis iš TV2 fondo būdavo pervestas įmonei TV2. Iš tiesų po to, kai 1996 m. pabaigoje buvo likviduotas TV2 fondas, kuris iš DR apmokestinimo gautas pajamas perskirstydavo regioniniams transliuotojams, teisės aktų leidėjas šią užduotį priskyrė būtent TV2. Ieškovė teigia, kad TV2 priklausantys aštuoni regionai transliuotojai buvo teisiškai nepriklausomi asmenys, patys atsakingi už savo programas, turintys savo laidas, pajamas, išlaidas, valdybą, sąskaitas ir darbuotojus. Tokiomis aplinkybėmis TV2 vaidmuo buvo „mokančiosios organizacijos“ arba „mokėjimo kanalo“ vaidmuo, ir TV negaudavo jokios naudos iš šiems transliuotojams pervedamų pajamų. Tokiomis aplinkybėmis negalima teigti, kad TV2 yra šių pajamų gavėja ir negali būti skolinga palūkanas nuo šių pajamų už laikotarpį, kuriuo pagalba laikoma neteisėta, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 38 punkte minėtą Sprendimą *CELF* (EU:C:2008:79).

153 Atsakydama į šiuos argumentus Komisija teigia, kad ieškovė šį pagrindą pateikė neteisingai supratusi ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamąją dalį. Šioje konstatuojamojoje dalyje tik nustatyta, kad aptariamos sumos buvo neutralizuotos apskaičiuojant kompensacijos perviršį. Iš tikrųjų šios sumos įtrauktos ir į pajamas, ir į išlaidas, todėl neturėjo jokios įtakos galutiniam skaičiavimui, kuris pateiktas ginčijamo sprendimo 1 lentelėje iš karto po 195 konstatuojamosios dalies. Komisija taip pat tvirtina, kad, jos nuomone, TV2 nebuvo regioniniams transliuotojams pervestos pagalbos gavėja ir negavo jokios naudos iš savo, kaip tarpininkės, vaidmens. Taigi ieškovė neskolinga palūkanų nuo šių sumų už laikotarpį, kuriuo pagalba laikoma neteisėta, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 38 punkte minėtą Sprendimą *CELF* (EU:C:2008:79), todėl, kiek tai susiję su šiuo aspektu, ji neturi suinteresuotumo pareikšti ieškinio dėl panaikinimo.

154 Komisijai pateikus šiuos paaiškinimus ieškovė dublike pripažino, kad jos ieškinio trečiasis pagrindas pateiktas klaidingai supratus aptariamą konstatuojamąją dalį, ir pažymėjo, kad šis pagrindas gali būti atmestas kaip netekęs dalyko. Per teismo posėdį ieškovė pažymėjo, kad dublike suformuluotas jos atsakymas neturi būti aiškinamas taip, kad ji atsisako šio pagrindo. Ji paprašė Bendrojo Teismo nurodyti priežastį, dėl kurios šis ginčijamo sprendimo aspektas buvo suprastas klaidingai, ir dėl tos priežasties jos suformuluotą pagrindą atmesti kaip grindžiamą klaidinga prielaida.

155 Savo ruožtu *Viasat* atsiriboja nuo Komisija pastabų ir tvirtina, kad aptariamos pajamos yra valstybės pagalba, kurios gavėja buvo TV2, ir šiuo klausimu daro nuorodą į savo pastabas, pateiktas dublike byloje T-125/12.

156 Dėl šio aspekto reikia priminti, kad, remiantis teismų praktika, Teisingumo Teismo statuto 40 straipsnio ketvirtos pastraipos ir 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 116 straipsnio 3 dalies nuostatose, kuriose reglamentuojamas įstojimas į bylą, į bylą įstojusiai šaliai nedraudžiama pateikti skirtingus nei jos palaikomos šalies argumentus, jeigu jais nekeičiamas ginčo dalykas, o įstojimu į bylą vis tiek siekiama palaikyti šios šalies reikalavimus (2003 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Royal Philips Electronics / Komisija*, T-119/02, Rink., EU:T:2003:101, 203 ir 212 punktai). Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad *Viasat*, kaip ir Komisija, reikalauja atmesti trečiąjį pagrindą. Tiesa, *Viasat* pateikia skirtingus argumentus nei Komisija, tačiau tai nedraudžiama remiantis minėta teismų praktika. Šioje byloje vis dėlto neturi būti atsižvelgta į *Viasat* pastabas, pateiktas byloje T-125/12, į kurias ji daro nuorodą, nes jos išdėstytos su kita byla susijusiame dokumente, kuris nebuvo pridėtas prie šios bylos medžiagos.

157 Dėl ieškovės prašymo atmesti jos trečiąjį pagrindą kaip grindžiamą klaidinga prielaida reikia konstatuoti, kad, kaip pažymėta šio sprendimo 155 punkte, ieškovė neigiamai atsakė į klausimą, ar atsisako trečiojo pagrindo. Tokiomis aplinkybėmis jos pareiškimas, kad Bendrasis Teismas turi atmesti šį pagrindą nurodydamas priežastį, dėl kurios ji neteisingai suprato ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamąją dalį, negali būti suprastas taip, kad ieškovė mano, jog jos trečiasis pagrindas turi būti atmestas tik tuo atveju, jei Bendrasis Teismas patvirtintų Komisijos pateikiamą šios konstatuojamosios dalies išaiškinimą. Atvirkščiai, ieškovės pareiškimas taip pat reiškia, kad tuo atveju, jeigu Bendrasis Teismas pripažintų, jog aptariamos konstatuojamosios dalies prasmė kitokia, nei jai suteikia Komisija, jis turėtų iš esmės išnagrinėti šį trečiąjį pagrindą. Todėl visų pirma reikia patikrinti, ar Komisijos siūlomas ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamosios dalies aiškinimas yra teisingas.

158 Ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamoji dalis yra toje šio sprendimo dalyje, kurioje atsižvelgiant į SESV 106 straipsnio 2 dalį vertinamas įmonei TV2 suteiktos pagalbos suderinamumas su SESV. Ji suformuluota taip:

„Taip pat reikėtų pastebėti [pažymėti], kad [į skaičiavimą] Komisija taip pat įtraukė licencijos mokesčio lėšas [iš mokesčio gautas lėšas], kurios 1997–2002 m. per TV2 buvo pervestos TV2 regioninėms stotims. Kadangi šias lėšas gavo TV2 ir jas vėliau pervedė regioninėms stotims [regioniniams transliuotojams], Komisija mano, kad į skaičiavimus jas reikia įtraukti ir kaip pajamas, ir kaip išlaidas, o tai reiškia, kad jos neturi jokios įtakos [toliau] Komisijos pateiktiems skaičiavimams.“

159 Taigi remiantis šia konstatuojamąja dalimi darytina išvada, kad TV2 regioniniams transliuotojams pervesti ištekliai yra dalis įmonei TV2 skirtų iš mokesčio gautų pajamų. Tačiau remiantis ginčijamo sprendimo 74, 101 ir 153 konstatuojamosiomis dalimis teigtina, kad šiuos išteklius Komisija pripažino valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Valstybės pagalba pagal savo apibrėžtį reiškia (žr. šio sprendimo 46 punktą), kad jos gavėjui suteikiamas pranašumas. Tuo atveju, kai suma sumokama šaliai, kuri visą šią sumą turi pervesti trečiajam asmeniui, iš esmės negali būti nė kalbos apie suteikiamą pranašumą šaliai, kuri veikia tik kaip „mokančioji organizacija“ arba „mokėjimo kanalas“. Tokiu atveju aptariama suma tik pereina per pastarosios šalies sąskaitas. Priešingą išvadą būtų galima daryti tik tuo atveju, jei būtų įrodyta, kad vien dėl šio perėjimo aptariama šalis gauna naudos, pavyzdžiui, palūkanų forma už tą laikotarpį, kai ši suma yra jos sąskaitose.

160 Jeigu, kaip teigia ieškovė, o Komisija, atrodo, pritaria, TV2 regioniniams transliuotojams pervestos lėšos nebuvo įmonei TV2 mokama valstybės pagalba, būtų logiška tikėtis, kad Komisija padarytų konkrečią nuorodą į šiuos išteklius toje ginčijamo sprendimo dalyje, kurioje aptariamos priemonės pripažįstamos valstybės pagalba, ir pabrėžtų, kad šiems ištekliams minėtas pripažinimas netaikomas. Tačiau jokia panaši nuoroda atitinkamoje ginčijamo sprendimo dalyje nedaroma.

161 Atvirkščiai, remiantis 101 ir 153 konstatuojamosiomis dalimis, kurios išdėstytos toje ginčijamo sprendimo dalyje, kur aptariamos priemonės pripažįstamos valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, galima vienareikšmiškai teigti, kad, Komisijos teigimu, visos iš mokesčio gautos pajamos yra įmonei TV2 skirta valstybės pagalba. Iš tikrųjų ginčijamo sprendimo 101 konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, jog iš mokesčio gautos pajamos suteikia ekonominį ir finansinį pranašumą įmonei TV2, o ginčijamo sprendimo 153 konstatuojamojoje dalyje ji padarė išvadą, kad visos aptariamos priemonės, įskaitant iš mokesčio gaunas pajamas, yra valstybės pagalba TV2 naudai.

162 Be to, reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamoji dalis yra toje šio sprendimo dalyje, kurioje vertinamas įmonei TV2 suteiktos valstybės pagalbos suderinamumas su vidaus rinka, o tai akivaizdžiai leidžia daryti prielaidą, kad pagalba egzistuoja. Todėl atrodo mažai tikėtina, kad šioje ginčijamo sprendimo dalyje išdėstyta konstatuojamoji dalis gali būti aiškinama taip, kad joje dalis įmonės TV2 gautų lėšų nepripažįstamos valstybės pagalba. Jei šios lėšos nebūtų pagalba, nebūtų jokios priežasties į jas daryti nuorodą vertinant aptariamos pagalbos suderinamumą.

163 Tokiomis aplinkybėmis ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamoji dalis turi būti aiškinama skirtingai, nei siūlo ieškovė ir Komisija. Tokiu atveju reikia atsižvelgti į aplinkybę, kad toje ginčijamo sprendimo dalyje, kurioje išdėstyta 194 konstatuojamoji dalis, reikėjo nustatyti, ar ir kiek įmonei TV2 skirta pagalba yra pernelyg didelė kompensacija. Todėl 194 konstatuojamoji dalis turi būti suprantama taip, kad Komisija nusprendė, jog, kiek tai susiję su ištekliais, kuriuos TV2 perveda regioniniams transliuotojams, negali būti keliamas klausimas dėl pernelyg didelės kompensacijos. Todėl ji šias lėšas įtraukė ir į TV2 gautas pajamas (kurios yra valstybės pagalba), ir į pagrįstas TV2 išlaidas. Tačiau aplinkybė, kad lėšos įtraukiamos į pajamų eilutę tam, kad paskui lygiai ta pati suma būtų atimta išlaidų eilutėje, neturi, kaip teisingai nurodyta ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamojoje dalyje, „jokios įtakos“ pernelyg didelės kompensacijos „skaičiavimams“.

164 Todėl reikia daryti išvadą, kad, priešingai, nei teigia Komisija Bendrajame Teisme, ginčijamo sprendimo 194 konstatuojamoji dalis negali būti suprantama taip, kad įmonės TV2 ištekliai, kuriuos ji perveda regioniniams transliuotojams, nėra įmonei TV2 skirta valstybės pagalba.

165 Tokiomis aplinkybėmis taip pat reikia išnagrinėti šiame pagrinde ieškovės pateiktų argumentų, kuriais siekiama paneigti išvadą, jog šie ištekliai yra valstybės pagalba, pagrįstumą.

166 Šiuo klausimu turi būti pažymėta, kad, remiantis šio sprendimo 162 ir 163 punktuose išdėstytais argumentais, galima daryti logišką išvadą, jog įmonės TV2 pervesti ištekliai regioniniams transliuotojams gali būti nepripažįstami valstybės pagalba tik tuo atveju, jei būtų kalbama apie įmonei TV2 pervedamas sumas tuo tikslu, kad vėliau jas visas šį įmonė pervestų regioniniams transliuotojams. Tokiu atveju TV2 neturėtų kitos pareigos, kaip tik regioniniams transliuotojams pervesti lėšas, kurias gavo tuo tikslu, o tai logiškai reiškia, kad tuo atveju, jeigu jokių lėšų nebūtų pervesta įmonei TV2, pastaroji neturėtų nieko pervesti regioniniams transliuotojams. Tik tuo atveju, jei būtų tenkinamos šios sąlygos, būtų galima teigti, kaip tai daro TV2, kad jos vaidmuo apsiribojo „mokančiosios organizacijos“ arba „mokėjimo kanalo“ vaidmeniu.

167 Atvirkščiai, šio sprendimo 167 punkte numatyta situacija realiai negali susiklostyti, jei paaiškėtų, jog TV2 pati prisiėmė įsipareigojimus mokėti regioniniams transliuotojams ir jei bet kuriuo atveju tuos įsipareigojimus būtų turėjusi vykdyti, t. y. net ir tuo atveju, jei nebūtų gavusi jokių iš mokesčio surinktų lėšų. Tokiu atveju įmonės TV2 realiai pervestos lėšos regioniniams transliuotojams tikrai būtų realios TV2 patirtos sąnaudos ir, nors tų lėšų sumai lygus pagalbos dydis jai būtų pervestas, kad ji galėtų padengti šias sąnaudas, tai nebūtų klausimas dėl pernelyg didelės kompensacijos.

168 Tačiau remiantis ieškovės argumentais negalima daryti išvados, kad šioje byloje kaip tik susiklostė šio sprendimo 167 punkte numatyta situacija. Atvirkščiai, remiantis skundžiamame sprendime ir bylos medžiagoje nustatytomis aplinkybėmis, kurių ieškovė neginčija, galima daryti išvadą, kad realius faktus atitinka veikiau ta situacija, kuri aprašyta šio sprendimo 168 punkte.

169 Iš tiesų remiantis ieškovės prie ieškinio pridėto 1994 m. birželio 24 d. redakcijos *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* 1 straipsniu darytina išvada, kad teisė transliuoti šiame įstatyme apibrėžtas garso ir vaizdo programas buvo suteikta, pirma, DR ir, antra, „TV2, apie kurią kalbama [šio įstatymo] 4 skyriuje“. Minėtame 4 skyriuje buvo išdėstytas 18 straipsnis, kuriame nustatyta, kad „TV2 yra savarankiška įmonė, kurios tikslas pasitelktus nepriklausomus programų kūrėjus kurti ir transliuoti nacionalines ir regionines televizijos programas“, ir kad „kurdami savo programas, 21 straipsnyje nurodyti TV2 regioniniai transliuotojai turi, be kita ko, stengtis, kad jų laidos būtų susijusios su regiono aktualijomis“. Minėto 21 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta, kad „gali būti įsteigtas tam tikras skaičius regioninių transliuotojų“ ir kad „kiekvienas transliuotojas apima vieno ar kelių departamentų teritoriją“. Paskesnėse 21 straipsnio dalyse nustatytos regioninių transliuotojų steigimo sąlygos ir patikslinama, kad regioninio transliuotojo įsteigimą turi tvirtinti ministras.

170 šio sprendimo 170 punkte pateiktų aptariamų nuostatų redakcija liko galioti iki 2001 m. kovo 22 d. įstatymu padarytų pakeitimų. Padarius šiuos pakeitimus, *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* 1 straipsnis buvo išdėstytas taip: „Teisę transliuoti 2 straipsnyje nurodytas garso ir vaizdo programas turi šie subjektai: 1) 3 skyriuje nurodyta DR; 2) 3 skyriuje nurodyta TV2 <…>“. 3 skyriuje išdėstytas 21 straipsnis, kuriame nurodyta, kad „TV2 sudaro ne tik nacionalinis transliuotojas, bet ir aštuoni regioniniai transliuotojai, prie kurių priskirta regioninės bendruomenės taryba, kurios nariai yra kultūros ir socialinėje srityje bei regiono lygmeniu bet kurioje srityje veikiantys asmenys“.

171 Remiantis šiomis dviem formuluotėmis darytina išvada, kad vykdydama dalį teisės aktų leidėjo jai patikėtos užduoties, t. y. transliuoti regionines programas, TV2 turėjo naudotis regioninių transliuotojų paslaugomis, o tai reiškia, jog už tai atsilygindama ji turėjo šių transliuotojų atžvilgiu prisiimti pareigą jiems mokėti tinkamą atlygį už šias paslaugas, kad šie galėtų teikti aptariamas paslaugas. Kitaip tariant, TV2 turėjo prisiimti įsipareigojimus regioninių transliuotojų atžvilgiu, o jos vaidmuo nebuvo paprastas iš mokesčių gautų mokėjimų „tranzitinio kanalo“ regioniniams transliuotojams vaidmuo. Aplinkybė, jeigu ji būtų patvirtinta, kad regioniniai transliuotojai turėjo atskirą nuo TV2 nepriklausantį teisinį subjektiškumą, šiuo atveju neturi jokios reikšmės.

172 Pirma, šiuos argumentus patvirtina paskutinis *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* pakeitimas, padarytas nagrinėjamuoju laikotarpiu, aiškinamas atsižvelgiant į ieškovės argumentus. Ieškovė iš tikrųjų tvirtina, kad jos užduotis perskirstyti iš mokesčių gautus išteklius baigėsi nuo 2003 m., kai TV2 buvo reorganizuota į akcinę bendrovę. Tačiau būtent šiuo momentu įsigaliojo *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* pakeitimas, po kurio šio įstatymo 1 straipsnis buvo suformuluotas taip: „Teisę transliuoti 2 straipsnyje nurodytas garso ir vaizdo programas turi šie subjektai: 1) 4 skyriuje nurodyta DR; 2) 6 skyriuje nurodyta TV2; 3) 6 skyriuje nurodyti TV2 regioniniai transliuotojai <…>“. Šiuo pakeitimu patvirtinama, kad būtent nuo 2003 m. sausio mėn. regioniniai transliuotojai buvo atskirti nuo TV2 ir kad TV2 nebeprivalo prisiimti įsipareigojimų šių transliuotojų atžvilgiu.

173 Antra, per teismo posėdį paklausta dėl šio aspekto ieškovė patvirtino, kad iki 2002 m. pabaigos jai buvo nustatyta pareiga finansuoti šių regioninių transliuotojų veiklą net ir tuo (hipotetiniu) atveju, jeigu TV2 negautų iš mokesčio surenkamų pajamų. Kadangi 2003 m. regioniniai transliuotojai tapo nepriklausomi nuo TV2, pareiga juos finansuoti iš mokesčio gaunamomis pajamomis išnyko.

174 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, reikia atmesti šio ieškinio trečiąjį pagrindą.

Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, susijusio su teisės klaida tiek, kiek Komisija nusprendė, jog įmonei TV2 per TV2 fondą pervestos pajamos iš reklamos yra valstybės pagalba

175 Ieškinio ketvirtajame pagrinde, kuris pateiktas trečiam papildomam reikalavimui pagrįsti, ieškovė kaltina Komisiją padarius teisės klaidą tiek, kiek ji valstybės pagalba pripažino 1995 m. ir 1996 m. iš reklamos pajamų gautas lėšas, kurios jai buvo pervestos per TV2 fondą. Ieškovė teigia, kad tos pajamos gautos iš jos pačios veiklos, todėl negali būti laikomos valstybės pagalba.

176 Kad būtų galima tiksliai suvokti šiame ieškinio pagrinde keliamą konkretų klausimą, pirmiausia reikia pažymėti, kad, kaip galima teigti remiantis šio sprendimo 11 punkte minėtu Sprendimu *TV2 I* (EU:T:2008:457, 160 punktas), 1995 m. ir 1996 m. (priešingai nei vėlesniu laikotarpiu) TV2 reklamos laiką parduodavo ne pati TV2, o trečioji bendrovė (*TV2 Reklame A/S*), o pajamos iš šios prekybos TV2 buvo pervedamos per TV2 fondą.

177 šio sprendimo 11 punkte minėtame Sprendime *TV2 I* (EU:T:2008:457, 162 ir 167 punktai) Bendrasis Teismas konstatavo, kad Sprendime *TV2 I* Komisija praktiškai supainiojo 1995 m.–1996 m. gautas pajamas iš reklamos su mokesčiu ir, kiek tai susiję su 1995 m.–1996 m. gautų pajamų iš reklamos

pripažinimu *de facto* valstybės ištekliais, pažeidė pareigą motyvuoti. Todėl Bendrasis Teismas nusprendė pritarti ieškiniui šioje byloje tiek, kiek jis susijęs su 1995 m.–1996 m. gautomis pajamomis iš reklamos, ir panaikinti Sprendimą *TV2 I* tiek, kiek šios pajamos įtraukiamos į valstybės išteklius.

178 Po šio panaikinimo Komisija privalėjo ginčijamame sprendime iš naujo nagrinėti klausimą dėl 1995 m.–1996 m. gautų TV2 pajamų iš reklamos pripažinimo valstybės pagalba, ir tai ji padarė minėto sprendimo 75–90 konstatuojamosiose dalyse.

179 Ginčijamo sprendimo 77 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad atsižvelgdama į 2001 m. kovo 13 d. Sprendimą *PreussenElektra* (C-379/98, Rink., EU:C:2001:160) ji turėjo išnagrinėti, ar 1995 m.–1996 m. gautos pajamos iš reklamos gali būti laikomos valstybės ištekliais. Ji nusprendė, kad šiuo tikslu turi patikrinti, ar valstybė kontroliavo šias iš reklamos gaunamas pajamas.

180 Komisija padarė išvadą, kad taip ir yra, remdamasi Danijos teisės aktuose nustatyta šių pajamų valdymo tvarka. Taigi ji konstatavo, kad savarankiška nuo TV2 nepriklausoma bendrovė *TV2 Reklame* buvo įsteigta tam, kad parduotų TV2 reklamos laiką. Sutartinis ryšys egzistavo būtent tarp šios bendrovės ir reklamos užsakovų (ginčijamo sprendimo 80 konstatuojamoji dalis).

181 Ginčijamo sprendimo 81 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo:

„*TV2 Reklame* pinigus nebuvo privaloma pervesti TV2 fondui. Sprendimą perversti lėšas priimdavo Danijos valstybė. Kultūros ministras turėdavo nuspręsti, kuri *TV2 Reklame* pelno dalis turėtų būti pervedama į TV2 fondą. Toks sprendimas būdavo priimamas vieniems ar daugiau metų ir jį tvirtindavo Danijos parlamentas (Parlamento nuolatinis finansų komitetas). Kultūros ministras galėjo nuspręsti, kad nepervestas pelnas, gavus Finansų komiteto pritarimą, bus panaudotas anksčiau *TV2 Reklame* suteiktoms valstybės garantijoms grąžinti arba kultūros tikslams.“

182 Ginčijamo sprendimo 81 konstatuojamojoje dalyje daromoje nuorodoje į 37 išnašą cituojamas 1994 m. birželio 24 d. redakcijos *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* 29 straipsnis, siekiant pagrįsti treiginį, kad Danijos Kultūros ministerija sprendė, kokią dalį iš reklamos gautų pajamų pervesti TV2 fondui. Šioje nuostatoje, be kita ko, numatyta, kad „TV2 fondas taip pat finansuojamas iš TV2 transliuojamos reklamos generuojamo pelno“ ir kad „Kultūros ministerija, su Parlamento nuolatinio finansų komiteto sutikimu, vieniems ar daugiau metų nustato, kokia *TV2 Reklame A/S* dalis turi būti pervesta į TV2 fondą“.

183 Ginčijamo sprendimo 82 konstatuojamojoje dalyje Komisija vis dėlto pažymėjo, kad „iš tikrųjų 1995 m. ir 1996 m. visas [iš TV2 transliuotos reklamos pajamų gautas] pelnas iš *TV2 Reklame* buvo pervestas TV2 fondui“.

184 Paskui Komisija konstatavo, kad prievolė kasmet pervesti pinigus iš TV2 fondo į TV2 nebuvo numatyta. Dėl šio pervedimo sprendimą priimdavo Danijos valstybė, o iš tikrųjų 1995 m. ir 1996 m. TV2 gavo ne visas TV2 fondo pajamas iš reklamos (ginčijamo sprendimo 84 ir 85 konstatuojamosios dalys). Be to, TV2 fondas neturėjo atskirų sąskaitų pajamoms iš reklamos ir pajamoms iš mokesčių. Pajamos, kurios nebuvo pervedamos TV2, buvo kaupiamos TV2 fonde. Jos buvo pervestos TV2, kai TV2 fondas buvo likviduojamas (ginčijamo sprendimo 86 konstatuojamoji dalis).

185 Ginčijamo sprendimo 87 konstatuojamojoje dalyje Komisija atmetė Danijos valdžios institucijų pateiktą argumentą, kuriame, remdamosi 2003 m. lapkričio 22 d. Danijos Teisingumo ministerijos raštu, jos teigia, kad TV2 turi teisę į pajamas, gautas iš reklamos. Tame rašte pažymėta, kad TV2 fondo pajamos gali būti naudojamos tik TV2 veiklai. Šiuo klausimu Komisija nurodė aplinkybę, kad Danijos teisės aktuose nenumatyta jokia pareiga įmonei TV2 pervesti visas iš reklamos gautas pajamas ir kad būtent Kultūros ministerija priimdavo sprendimą, kokią sumą pervesti TV2.

186 Komisija taip pat priminė, kad TV2 neturėjo sutartinių santykių su reklamos užsakovais ir nedarė jokios įtakos reklamos veiklai (ginčijamo sprendimo 88 konstatuojamoji dalis). Todėl Komisija, atsižvelgdama į šiuos duomenis, nusprendė, kad Danijos Kultūros ministerija kontroliavo *TV2 Reklame* bei TV2 fondo išteklius ir kad dėl tos priežasties 1995 m. ir 1996 m. iš reklamos gautos pajamos, kurios buvo pervestos įmonei TV2 per *TV2 Reklame* ir TV2 fondą, yra valstybės ištekliai (ginčijamo sprendimo 89 ir 90 konstatuojamosios dalys).

187 Ieškovė ginčija išvadą, kad 1995 m. ir 1996 m. iš reklamos gautos pajamos yra valstybės ištekliai. Ji aiškina, kad ypatingos institucinės sistemos, sukurtos TV2 reklamos veiklai valdyti, tikslas buvo išvengti netinkamo atsižvelgimo į reklamos užsakovų interesus, kuris galėjo pakenkti TV2 veiklos nepriklausomumui. Būtent dėl šios priežasties santykiai su reklamos užsakovais buvo patikėti atskirai bendrovei, t. y. *TV2 Reklame*. Vis dėlto taip pat akivaizdu, kad *TV2 Reklame* užsiėmė išimtinai tik TV2 kanalo reklamos laiko pardavimu reklamos užsakovams. 1995 m. ir 1996 m. pajamos iš reklamos buvo gaunamos iš to, ką parodė TV2, ir dėl tos priežasties negali būti laikomos valstybės pagalba.

188 Komisija, palaikoma *Viasat*, ginčija šiuos argumentus. Jos nuomone, klausimas, ar pajamas iš reklamos kontroliavo valstybė, turi lemiamos reikšmės vertinant jas kaip valstybės pagalbą. Tačiau Komisija pažymi, kad būtent Danijos valstybė priimdavo sprendimus iš reklamos gautas pajamas pervesti į TV2 fondą. Be to, TV2 neturėjo jokios nuosavybės teisės į šiame fonde sutelktus išteklius ir negalėjo laisvai jais disponuoti. Kadangi būtent Danijos vyriausybė turėjo galimybę priimti sprendimus dėl šių išteklių pervedimo TV2, juos iš tikrųjų kontroliavo valstybė. Šiam Komisijos teiginiui pagrįsti *Viasat* remiasi 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimu *Air France / Komisija* (T-358/94, Rink., EU:T:1996:194) ir 2000 m. gegužės 16 d. Sprendimu *Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija* (C-83/98 P, Rink., EU:C:2000:248) ir tvirtina, kad valstybės ištekliai gali būti privačios kilmės, jeigu juos kontroliuoja valstybė.

189 Kaip pažymėta šio sprendimo 46 punkte, pripažinimas valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį reiškia, kad tenkinamos keturios sąlygos, iš kurių viena susijusi su tuo, kad intervenciją daro valstybė arba ji daroma valstybės ištekliais. Iš tikrųjų, kaip pažymėjo Teisingumo Teismas šio sprendimo 180 punkte minėtame Sprendime *PreussenElektra* (EU:C:2001:160, 58 punktas), apie kurį kalbama ginčijamo sprendimo 77 konstatuojamojoje dalyje, tik tiesiogiai ar netiesiogiai valstybės ištekliais suteiktas pranašumas laikomas valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal pirma išdėstytus argumentus. Iš tiesų SESV 107 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas „valstybių suteiktos pagalbos“ ir „iš valstybės išteklių“ suteiktos pagalbos skirtumas nereiškia, kad bet kokia valstybės suteikta nauda – tiek finansuojama iš valstybės išteklių, tiek ne – yra pagalba; juo tik siekiama į šią sąvoką įtraukti tiesiogiai valstybės arba per valstybės paskirtą ar įsteigtą viešą ar privačią instituciją suteikiamą pranašumą.

190 Remiantis šia teismų praktika darytina išvada, kad pranašumas, kuris suteikiamas ne iš valstybės išteklių, bet kuriuo atveju negali būti laikomas valstybės pagalba (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 180 punkte minėto Sprendimo *PreussenElektra*, EU:C:2001:160, 59–61 punktus ir 2004 m. liepos 15 d. Sprendimo *Pearle ir kt.*, C-345/02, Rink., EU:C:2004:448, 35 ir 36 punktus).

191 Teisingumo Teismas apibrėžė „iš valstybės išteklių“ suteikiamo pranašumo sąvoką teismų praktikoje, kurią reikia trumpai priminti.

192 Taigi byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 180 punkte minėtas Sprendimas *PreussenElektra* (EU:C:2001:160), Teisingumo Teismas turėjo priimti sprendimą dėl priemonės, numatančios pareigą privačioms elektros energijos tiekimo įmonėms už nustatytas minimalias kainas pirkti iš atsinaujinančių energijos šaltinių pagamintą energiją. Konstatuodamas, kad ši pareiga nesukelia jokio tiesioginio arba netiesioginio valstybės išteklių perdavimo šios rūšies elektros energijos gamintojams, Teisingumo Teismas pažymėjo, jog „tai, kad pareiga pirkti yra nustatyta įstatymu ir kai kurioms įmonėms suteikia neginčijamos naudos, nereiškia, kad ji laikytina valstybės pagalba“ (šio sprendimo 180 punkte minėto Sprendimo *PreussenElektra*, EU:C:2001:160, 61 punktas).

193 Taip pat byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 191 punkte minėtas Sprendimas *Pearle ir kt.* (EU:C:2004:448), buvo nagrinėtas klausimas dėl valstybės subjekto rengiamos reklamos kampanijos, finansuojamos lėšomis, kurios buvo surinktos iš jos narių - kampanijos naudos gavėjų mokėtų privalomų tikslinių mokesčių, skirtų šiai reklaminei kampanijai organizuoti. Teisingumo Teismas pažymėjo, kad reklamos kampanija nebuvo finansuojama iš nacionalinės valdžios institucijų disponuojamų lėšų. Kadangi valstybės subjekto patirtos sąnaudos, susijusios su šia kampanija, buvo visiškai kompensuotos jos gavėjų įmonių mokesčiais, valstybės subjekto priemonėmis nesiekiama suteikti naudos, kuri būtų papildoma našta valstybei arba šiam subjektui (šio sprendimo 191 punkte minėto Sprendimo *Pearle ir kt.*, EU:C:2004:448, 36 punktas).

194 Beje, 2009 m. kovo 5 d. Sprendime *UTECA* (C-222/07, Rink., EU:C:2009:124, 47 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad valstybės narės priimta priemonė, pagal kurią televizijos transliuotojai privalo 5 % savo veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui, o konkrečiai 60 % nuo šių 5 % turi būti skirta kūriniams, kurių originalo kalba yra viena iš oficialiųjų šios valstybės narės kalbų, nėra valstybės pagalba šios valstybės narės kino pramonei. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo, kad negalima teigti, jog tokia priemone teikiama nauda šios valstybės narės kino pramonei yra tiesiogiai valstybės arba per valstybės paskirtą ar įsteigtą viešą ar privačią instituciją teikiama nauda, nes aptariama nauda skiriama pagal bendruosius teisės aktus, kuriuose visuomeniniams ir privatiems televizijos transliuotojams nustatoma pareiga skirti dalį veiklos pajamų išankstiniam televizijos ir kino filmų finansavimui (minėto Sprendimo *UTECA*, EU:C:2009:124, 44 ir 45 punktai).

195 Atsižvelgiant į šio sprendimo 193–195 punktuose išdėstytą teismų praktiką, galima daryti išvadą, jog valstybės ištekliais suteikta nauda yra nauda, kurią suteikus daromas neigiamas poveikis valstybės ištekliams.

196 Paprasčiausia šio neigiamo poveikio forma gali būti valstybės išteklių pervedimas subjektui, kuriam suteikiama nauda. Vis dėlto, remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, nebūtina kiekvienu atveju nustatyti valstybės išteklių perdavimo fakto, kad vienai ar kelioms įmonėms suteiktą naudą būtų galima laikyti valstybės pagalba (2002 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-482/99, Rink., EU:C:2002:294, 36 punktas ir 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Doux Élevage ir Coopérative agricole UKL-ARREE*, C-677/11, Rink., EU:C:2013:348, 34 punktas).

197 Tačiau pastarasis argumentas nereiškia, kad priemonė gali turėti valstybės pagalbos požymių, nors tai nėra valstybės ištekliais suteikiamas pranašumas. Toks šio sprendimo 197 punkte nurodytos teismų praktikos aiškinimas prieštarautų šio sprendimo 190 ir 191 punktuose nurodytai teismų praktikai.

198 Šio sprendimo 197 punkte nurodyta teismų praktika veikiau turi būti suprantama taip, kad valstybės ištekliams neigiamą poveikį darantis pranašumas gali būti suteikiamas nepervedant valstybės išteklių. Taip yra būtent tuo atveju, kai taikoma priemonė, kuria viešosios valdžios institucijos tam tikras įmones atleidžia nuo mokesčių ir kurią pritaikius jos gavėjai atsiduria palankesnėje padėtyje, palyginti su kitais mokesčių mokėtojais, nors jokie valstybės ištekliai nebuvo pervesti (šiuo klausimu žr. 1994 m. kovo 15 d. Sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, Rink., EU:C:1994:100, 14 punktą ir 1999 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-6/97, Rink., EU:C:1999:251, 16 punktą). Tokios priemonės neigiamas poveikis valstybės ištekliams pasireiškia tuo, kad valstybė atsisako iš tam tikrų įmonių gauti mokestį ar kitą analogišką rinkliavą, kuriuos gauna iš kitų mokesčių mokėtojų ir kuriuos paprastai turėtų gauti ir iš šių įmonių. Beje, tokia priemonė lemia lygiai tokį patį rezultatą, kuris būtų gautas tuo atveju, jei valstybė aptariamą mokestį surinktų iš įmonių, kurioms taikoma aptariama priemonė, paskui iš karto jį joms grąžintų, t. y. pervestų išteklius, kuriuos prieš tai būtų iš jų gavusi.

199 Grįsdamas teiginį, kad nebūtina kiekvienu atveju nustatyti valstybės išteklių perdavimo fakto, kad vienai ar kelioms įmonėms suteiktą naudą būtų galima laikyti valstybės pagalba, šio sprendimo 197 punkte minėtuose sprendimuose Teisingumo Teismas daro nuorodą būtent į šio sprendimo 199 punkte minėtą teismų praktiką dėl atleidimo nuo mokesčių.

200 Jeigu atsižvelgus į pirma išdėstytus teiginius būtų įrodyta, kad valstybės pagalba daro neigiamą poveikį valstybės ištekliams, reikėtų dar nustatyti, ką reikią laikyti „valstybės ištekliais“. Iš tiesų valstybės išteklius neginčytinai sudaro valstybės turimos turtinės arba finansinės priemonės. Savaime aišku, į šią sąvoką patenka ištekliai, kuriuos valstybė gavo per trečiuosius asmenis vykdydama jai suteiktus įgaliojimus, konkrečiai nustatydama mokestį (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Essent Netwerk Noord ir kt.*, C-206/06, Rink., EU:C:2008:413, 66 punktą).

201 Tačiau Bendrojo Teismo ir Teisingumo Teismo praktikoje patvirtintas bendresnis apibrėžimas, pagal kurį SESV 107 straipsnio 1 dalis apima visas pinigines priemones, kurias viešosios institucijos gali panaudoti paremdamos įmones, nesvarbu, ar tos priemonės nuolat priklauso valstybės turtui. Todėl net jei sumos, susijusios su nagrinėjama priemone, ne visuomet priklausė valstybės iždui, tai, kad jos yra nuolat valstybės kontroliuojamos ir šitaip kompetentingos valstybės institucijos gali jomis naudotis, yra pakankama priežastis laikyti jas valstybės ištekliais (žr. šio sprendimo 197 punkte minėto Sprendimo *Doux Élevage ir Coopérative agricole UKL-ARREE*, EU:C:2013:348, 35 punktą ir nurodytą teismo praktiką; 2013 m. sausio 15 d. Sprendimo *Aiscat / Komisija*, T-182/10, Rink., EU:T:2013:9, 104 punktą).

202 šio sprendimo 202 punkte nurodyta teismų praktika kildinama iš šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Air France / Komisija* (EU:T:1996:194), kuriuo remiasi *Viasat*. Byla, kurioje priimtas šis sprendimas, susijusi su dukterinės bendrovės, kuri 100 % priklausė specialios paskirties Prancūzijos valstybinei įstaigai *Caisse des dépôts et consignations*, ketinimu įsigyti beveik visą oro bendrovės *Air France* kapitalą (šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Air France / Komisija*, EU:T:1996:194, 4–7 punktai). Todėl kilo klausimas, ar šiam tikslui naudojami ištekliai galėjo būti pripažįstami valstybės pagalba, nes Prancūzijos Respublika teigė, jog tai yra privačios kilmės lėšos, kurias *Caisse des dépôts et consignations* tik tvarkė, o šių lėšų depozitoriai bet kada galėjo pareikalauti jas grąžinti (šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Air France / Komisija*, EU:T:1996:194, 63 punktas).

203 Bendrasis Teismas į šį klausimą atsakė teigiamai. Jis konstatavo, kad dėl *Caisse des dépôts et consignations* gaunamų ir grąžinamų lėšų nuolat atsirasdavo likutis, kurį ši galėjo naudoti taip, lyg šis lėšų likutis galutinai liktų jos dispozicijoje. Pasak Bendrojo Teismo, *Caisse des dépôts et consignations* tokiu atveju galėjo elgtis kaip investuotoja atsižvelgdama į padėtį rinkose ir neperžengdama savo atsakomybės ribų naudotis minėtomis lėšomis. Bendrasis Teismas nusprendė, kad ginčijamos investicijos, kurios buvo finansuojamos iš *Caisse des dépôts et consignations* valdomų lėšų, galėjo iškraipyti konkurenciją, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, lyg šios investicijos būtų finansuojamos iš pajamų, sudarytų iš surinktų privalomų mokesčių ir rinkliavų. Jis pridūrė, kad ši nuostata apima visas pinigines priemones, kurias viešasis sektorius gali faktiškai naudoti įmonėms remti, o tai, ar šios priemonės nuolat ar nenuolat priklauso šio sektoriaus turtui, neturi jokios reikšmės. Tuo remdamasis Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad aplinkybė, jog *Caisse des dépôts et consignations* naudojamos lėšos buvo grąžintinos, neturi jokios reikšmės (šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Air France / Komisija*, EU:T:1996:194, 66 ir 67 punktai).

204 šio sprendimo 202 ir 204 punktuose primintą taisyklę Teisingumo Teismas vėliau įtvirtino šio sprendimo 189 punkte minėtame Sprendime *Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija* (EU:C:2000:248, 50 punktas), kuriuo taip pat remiasi *Viasat*.

205 Byla, kurioje priimtas šis sprendimas, susijusi su apeliaciniu skundu, pateiktu dėl 1998 m. sausio 27 d. Sprendimo *Ladbroke Racing / Komisija* (T-67/94, Rink., EU:T:1998:7); jame nagrinėtas ieškinys dėl Komisijos sprendimo, kuriame ši nusprendė, kad nors lažybininkų neatsiimtų laimėjimų perleidimu pagrindinėms Prancūzijos žirgų lenktynes organizuojančioms bendrovėms buvo siekta finansuoti šių bendrovių socialines išlaidas, tai nebuvo valstybės pagalba, nes nebuvo naudojami valstybės ištekliai, panaikinimo. Bendrasis Teismas nusprendė, kad nagrinėjamas Komisijos sprendimas buvo pagrįstas

klaidingomis prielaidomis ir dėl šios priežasties turėjo būti panaikintas (šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija*, EU:C:2000:248, 45 punktas ir minėto Sprendimo *Ladbroke Racing / Komisija*, EU:T:1998:7, 111 punktas).

206 Bendrasis Teismas nusprendė, kad šioje byloje nagrinėjama priemone siekta lenktynes organizuojančioms bendrovėms suteikti galimybę padengti tam tikras socialines išlaidas ir kad nepareikalautų laimėjimų sumų dydį kontroliavo kompetentingos Prancūzijos valdžios institucijos. Tuo remdamasis jis padarė išvadą, kad dėl to, jog nacionalinės teisės aktuose buvo numatyta, kad šios lėšos gali būti naudojamos ir kitai lenktynes organizuojančių bendrovių veiklai, nei numatyta iš pradžių, nacionalinis teisės aktų leidėjas dėl šio panaudojimo sričių išplėtimo faktiškai atsisakė išteklių, kurie iš principo turėjo būti grąžinti į valstybės biudžetą. Jis pridūrė, kad dėl to, jog šie ištekliai buvo naudojami būtent socialinėms išlaidoms finansuoti, jų dydžiu buvo sumažinti įmonės paprastai mokami socialiniai mokesčiai, todėl šie ištekliai laikomi pagalba jos naudai (šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija*, EU:C:2000:248, 47–49 punktai ir šio sprendimo 206 punkte minėto Sprendimo *Ladbroke Racing / Komisija*, EU:T:1998:7, 105–110 punktai).

207 Teisingumo Teismas nusprendė, kad toks Bendrojo Teismo vertinimas nepalieka vietos jokiai kritikai dėl šio sprendimo teisėtumo, ir pakartojo šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Air France / Komisija* (EU:T:1996:194) 67 punkte vartotą formuluotę, kuri priminta šio sprendimo 204 punkte. Teisingumo Teismas pridūrė, kad net jeigu lėšos, skirtos lenktynes organizuojančių bendrovių priemonei dėl nepareikalautų laimėjimų perdavimo finansuoti, nebuvo nuolat valstybės biudžete, aplinkybės, kad tas lėšas nuolat kontroliavo valstybė ir kad dėl to apie jas žinojo kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos, pakako, kad jos būtų pripažintos valstybės ištekliais (šio sprendimo 189 punkte minėto Sprendimo *Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija*, EU:C:2000:248, 50 punktas).

208 Remiantis šia teismų praktika galima daryti išvadą, kad valstybės ištekliai, kaip jie suprantami remiantis šio sprendimo 190 punkte minėta teismų praktika, taip pat gali būti sudaryti iš išteklių, gaunamų iš trečiųjų asmenų, tačiau kuriuos jų savininkai arba savanoriškai perdavė valstybės žinion (žr. *Caisse des dépôts et consignations* depozitorių pavyzdį byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 189 punkte minėtas Sprendimas *Air France / Komisija*, EU:T:1996:194), arba apleido ir kurių valdymą prisiėmė valstybė, įgyvendindama savo suverenias teises (žr. lažybininkų nepareikalautų laimėjimų pavyzdį byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 189 punkte minėtas Sprendimas *Prancūzija / Ladbroke Racing ir Komisija*, EU:C:2000:248, ir šio sprendimo 206 punkte minėtas Sprendimas *Ladbroke Racing / Komisija*, EU:T:1998:7).

209 Atvirkščiai, negalima teigti, kad išteklius kontroliuoja valstybė ir kad todėl tai yra valstybės ištekliai, kaip tai suprantama šiame sprendime, tik dėl to, kad priimtame teisės akte valstybė nurodė trečiajam asmeniui konkretų savo išteklių naudojimo tikslą. Taigi byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 180 punkte minėtas Sprendimas *PreussenElektra* (EU:C:2001:160), aplinkybė, jog valstybė nustatė pareigą privačioms elektros energijos tiekimo įmonėms už nustatytas minimalias kainas pirkti iš atsinaujinančių energijos šaltinių pagamintą energiją, nelėmė Teisingumo Teismo išvados, kad šių įmonių išteklius kontroliavo valstybė ir kad tai buvo valstybės ištekliai. Taip pat nutiko byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 195 punkte minėtas Sprendimas *UTECA* (EU:C:2009:124), kai valstybė televizijos transliuotojams nustatė pareigą skirti dalį veiklos pajamų konkrečiam tikslui (išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui).

210 Šį pagrindą reikia analizuoti atsižvelgiant būtent į visus šiuos argumentus. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kaip tai daro Komisija, kad atsakymas į klausimą, ar 1995 m. ir 1996 m. gautos pajamos iš reklamos, kurios iš *TV2 Reklame* buvo pervestos įmonei TV2 per TV2 foną, yra „valstybė ištekliai“, kaip tai suprantama pagal minėtą teismų praktiką, turi lemiamos reikšmės vertinant šį pagrindą.

211 Nekyla abejonių, kad pajamos iš reklamos, dėl kurių kyla klausimas šiame ieškinio pagrinde, yra reklamos užsakovų mokamas finansinis atlygis už jiems suteiktą TV2 kanalo reklamos laiką. Todėl nuo pat pradžių šios lėšos gaunamos ne iš valstybės, bet iš privačių, t. y. reklamos užsakovų, išteklių. Todėl kyla klausimas, ar galima teigti, kad šiuos privačios kilmės išteklius kontroliavo Danijos valdžios institucijos, kaip tai buvo bylose, kuriose priimti šio sprendimo 189 punkte minėti sprendimai, nagrinėjamų išteklių atveju.

212 Taip nėra. Skirtingai nei pastarosiose bylose, šioje byloje negali būti kalbama nei apie išteklius, kuriuos valstybės žinion savanoriškai perdavė jų savininkai, nei apie išteklius, kuriuos jų savininkai apleido ir kuriuos tvarkyti apsiėmė valstybė. Šioje byloje Danijos valstybės kišimasis konkrečiai apsiriboja nustatymu, kokia dalis aptariamų išteklių (*TV2 Reklame* gautų pajamų iš reklamos) bus pervesta įmonei TV2 per TV2 fondą. Danijos valdžios institucijos tik turėjo teisę, jei norėjo, nuspręsti, kad TV2 gautų ne visus šiuos išteklius, o tik jų dalį. Kitaip tariant, Danijos valdžios institucijos turėjo įgaliojimus apriboti iš šių išteklių gaunamą sumą, kuri gali būti pervesta įmonei TV2. Tačiau taikant šio sprendimo 210 punkte išdėstytus argumentus šie įgaliojimai negali būti laikomi pakankamais, kad būtų galima daryti išvadą, jog tai yra valstybės kontroliuojami ištekliai.

213 Iš tikrųjų šioje byloje nagrinėjama priemonė yra analogiška byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 180 punkte minėtas Sprendimas *PreussenElektra* (EU:C:2001:160), nagrinėtai priemonei, tik skirtumas yra tas, kad pastarojoje byloje valstybė nustatė minimalias iš atsinaujinančių elektros energijos šaltinių gaminamos elektros energijos kainas, o šioje byloje Danijos valdžios institucijos turėjo teisę iš esmės nustatyti didžiausią sumą, kurią *TV2 Reklame* turėjo pervesti įmonei TV2 už pastarosios suteiktą kanalo reklamos laiką pirmosios įmonės klientų naudai.

214 Jeigu Danijos valdžios institucijų nurodymu *TV2 Reklame* pasiliktų dalį iš reklamos gautų pajamų ir jas perduotų šių valdžios institucijų žinion, ta dalis iš reklamos gautų lėšų taptų Danijos valstybės ištekliais. Kita vertus, nėra priežasčių teigti, kad likusi iš reklamos gautų pajamų dalis, kurios *TV2 Reklame* nepasiliko, yra valstybės ištekliai.

215 Priešingos išvados negali lemti aplinkybė, kad, kaip pažymėta ginčijamo sprendimo 81 konstatuojamojoje dalyje, nepasiliktos pajamos iš reklamos buvo pervedamos į TV2 fondą, o ne tiesiogiai įmonei TV2, ir kad nebuvo jokios pereigos kiekvienais metais pinigus iš TV2 fondo pervesti įmonei TV2.

216 Komisija neneigė ginčijamo sprendimo 87 konstatuojamojoje dalyje išdėstyto Danijos Karalystės teiginio, kad TV2 fondo lėšas galima naudoti tik TV2 veiklai finansuoti ir kad egzistavo teisinė pareiga TV2 fondui pervestas pajamas iš reklamos galiausiai pervesti įmonei TV2. Toje pačioje ginčijamo sprendimo konstatuojamojoje dalyje ji tik atsakė, kad „pagal įstatymus nebuvo prievolės [pareigos] visas reklamos pajamas pervesti TV2“. Komisija pridūrė: „pinigų, kurie pervedami TV2, suma ir pervedimo laikas priklausė nuo konkretaus ministro sprendimo [iš tikrųjų būtent Kultūros ministerija priimdavo sprendimą, kokią sumą pervesti įmonei TV2]“.

217 Kaip pažymėta, aplinkybė, jog Danijos Kultūros ministerija galėjo pasilikti dalį iš reklamos gautų pajamų, nereiškia, nei kad likusi nepasilikta dalis yra valstybės ištekliai, nei kad jų pervedimas į TV2 fondą ir galiausiai įmonei TV2 yra valstybės pagalba pastarajai įmonei.

218 Sutartinio ryšio tarp reklamos užsakovų ir TV2 arba šios įmonės įtakos reklamos veiklai nebuvimas, apie kurį kalbama ginčijamo sprendimo 89 konstatuojamojoje dalyje, taip pat neturi reikšmės. Kaip jau nurodyta, šiuo atveju svarbiausia ne TV2 ir reklamos užsakovų sutartinio ryšio egzistavimas, o pajamų iš reklamos pripažinimas arba nepripažinimas „valstybės ištekliais“. Tačiau jau buvo paaiškinta, dėl kokių priežasčių šios pajamos negalėjo būti tokiomis laikomos.

219 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad reklamos užsakovai, iš kurių buvo gaunamos lėšos už reklamą, turėjo sutartinių ryšių su *TV2 Reklame*. Remiantis Danijos teisės aktais, TV2 privalėjo suteikti kanalo reklamos laiką įmonei *TV2 Reklame*, kuri jį pardavinėjo savo klientams reklamos užsakovams. Už tai kaip atlygį įmonė TV2 iš TV2 *Reklame* gaudavo Danijos kultūros ministro nustatytą pastarosios įmonės iš reklamos gautų pajamų dalį, kuri galėjo būti 100 % visų šių pajamų. Kaip jau ne kartą pažymėta, dalis šių pajamų, kurios įmonei TV2 buvo pervedamos per TV2 fondą, nebuvo valstybės ištekliai, todėl negalėjo būti laikomos valstybės pagalba.

220 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad ginčijamame sprendime pripažinusi, jog 1995 m. ir 1996 m. iš reklamos gautos pajamos yra valstybės pagalba, Komisija padarė teisės klaidą. Taigi šis ieškinio pagrindas yra pagrįstas. Todėl ieškinio ketvirtajam pagrindui reikia pritarti ir panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame minėtos įmonės TV2 per *TV2 Reklame* ir TV2 fondą gautos pajamos iš reklamos pripažįstamos valstybės pagalba.

Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su įmonei TV2 sumokėtų iš mokesčio gautų išteklių klaidingu pripažinimu nauja valstybės pagalba ir su jai taikytu atleidimu nuo pelno mokesčio

221 Ieškinio antrajame pagrinde ieškovė teigia, kad Komisija padarė teisės klaidą, nes TV2 finansavimo iš mokesčio schemos nepripažino esama pagalba. Be to, ji teigia, kad jai taikytas atleidimas nuo pelno mokesčio taip pat turėjo būti pripažįstamas esama pagalba.

222 Šiuo klausimu visų pirma turi būti priminta, kad SESV nustatytos procedūros taisyklės valstybės pagalbos srityje skiriasi pagal tai, ar pagalba yra esama, ar nauja. Pirmuoju atveju taikomos SESV 108 straipsnio 1 ir 2 dalys, o antruoju – chronologine tvarka to paties straipsnio 3 ir 2 dalys (2002 m. spalio 23 d. Sprendimo *Diputación Foral de Guipúzcoa ir kt. / Komisija*, T-269/99, T-271/99 ir T-272/99, Rink., EU:T:2002:258, 1 punktas).

223 Kalbant apie esamą pagalbą, pažymėtina, kad pagal SESV 108 straipsnio 1 dalį Komisijai suteikta kompetencija nuolat ją kontroliuoti kartu su valstybėmis narėmis. Vykdydama šią kontrolę Komisija joms siūlo atitinkamas priemones, kurias reikia taikyti atsižvelgiant į vidaus rinkos laipsnišką plėtojimą arba jos veikimą. Toliau SESV 108 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad jei, paprašiusi suinteresuotųjų šalių pateikti savo pastabas, Komisija nustato, jog pagalba yra pagal SESV 107 straipsnį nesuderinama su vidaus rinka arba kad tokia pagalba netinkamai naudojama, ji priima sprendimą, reikalaujantį, kad atitinkama valstybė narė per Komisijos nustatytą laiką tokią pagalbą panaikintų ar pakeistų.

224 Pagal SESV 108 straipsnio 3 dalį Komisija turi būti iš anksto informuota apie ketinamą teikti naują pagalbą, kuri negali būti įgyvendinta, kol procedūra nėra baigta priimant galutinį sprendimą. Pagal tą pačią nuostatą Komisija nedelsdama pradeda SESV 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą, jei mano, kad tokie ketinimai yra nesuderinami su vidaus rinka.

225 Darytina išvada, kad jeigu Komisija esamai pagalbai taiko SESV 108 straipsnio 2 ir 3 dalyse naujai pagalbai nustatytą procedūrą, jos priimtu sprendimu pažeidžiamas šis straipsnis ir toks sprendimas turi būti panaikintas.

226 Dėl sąvokų „esama pagalba“ ir „nauja pagalba“ pažymėtina, kad Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnyje pateiktos tokią reikšmę turinčios apibrėžtys:

„a) „pagalba“ – tai bet kuri priemonė, atitinkanti [SESV 107 straipsnio 1 dalyje] nustatytus kriterijus;

b) „esama pagalba“ – tai:

i) visa pagalba, kuri <...> iki Sutarties įsigaliojimo buvo teikiama atitinkamose valstybėse narėse, t. y. individuali pagalba ir pagalbos sistemos, įgyvendintos iki Sutarties įsigaliojimo ir toliau taikomos;

ii) patvirtinta pagalba, t. y. Komisijos arba Tarybos patvirtintos pagalbos sistemos ir individuali pagalba;

<…>

v) pagalba, kuri yra esama pagalba, nes galima nustatyti, ar jos patvirtinimo metu tai nebuvo pagalba, o tokia ji tapo vėliau dėl bendrosios rinkos vystymosi, ir nebuvo atitinkamos valstybės narės pakeista. <…>;

c) „nauja pagalba“ – tai visa pagalba, t. y. pagalbos sistemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus;

d) „pagalbos schema“ – tai bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtoms įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam laikotarpiui skirta pagalba, ir (arba) neriboto dydžio pagalba;

e) „individuali pagalba“ – tai pagalba, kuri skiriama neatsižvelgiant į teikiamos pagalbos, ir pagalba, kurią skiriant atsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą turi būti pranešta [pagalba, kuri skiriama ne pagal pagalbos schemą arba kuri skiriama pagal pagalbos schemą, tačiau apie kurią turi būti pranešta];

<…>“

– Dėl priimtinumo

227 Prieš pradedant šio ieškinio pagrindo analizę dėl esmės reikia išnagrinėti Komisijos argumentą, kuriuo iš esmės siekiama atmesti šį pagrindą kaip nepriimtiną.

228 Komisija primena teismų praktiką, pagal kurią remdamasi ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintu valstybių narių ir institucijų sąžiningo bendradarbiavimo principu ir siekdama nevilkinti procedūros valstybė narė, mananti, kad ji teikia esamą pagalbą, turėtų kuo anksčiau pateikti Komisijai tokią nuomonę pagrindžiančią informaciją, kai tik Komisija į ją kreipiasi dėl nagrinėjamos priemonės (2005 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, C-400/99, Rink., EU:C:2005:275, 55 punktas). Taip pat priminusi nusistovėjusią teismų praktiką, pagal kurią sprendimo dėl valstybės pagalbos teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į Komisijos turimą informaciją priimant sprendimą (žr. 2008 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Nuova Agricast*, C-390/06, Rink., EU:C:2008:224, 54 punktą ir nurodytą teismo praktiką), ji teigia, kad šis pagrindas negali būti nagrinėjamas iš esmės, nes per administracinę procedūra nei Danijos Karalystė, nei pati ieškovė neteigė, kad jos finansavimas iš surenkamo mokesčio ar atleidimas nuo pelno mokesčio yra esama pagalba.

229 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip nustatyta teismų praktikoje, remiantis argumentu, kad sprendimo dėl valstybės pagalbos teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į Komisijos turimą informaciją priimant sprendimą, darytina išvada, jog ieškovė, kuri dalyvavo per SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą, negali pasinaudoti Komisijai nežinomomis faktinėmis aplinkybėmis, apie kurias ji nepranešė per tyrimo procedūrą. Tačiau toje pačioje teismų praktikoje pasakyta, kad niekas netrukdo suinteresuotajam asmeniui ginčyti galutinio sprendimo remiantis per administracinę

procedūrą nenurodytu teisiniu pagrindu (žr. 2005 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Saxonia Edelmetalle ir ZEMAG / Komisija*, T-111/01 ir T-133/01, Rink., EU:T:2005:166, 68 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

230 Taip šioje teismų praktikoje nustatytas skirtumas tarp faktinių argumentų, kurie Komisijai buvo nežinomi priimant ginčijamą sprendimą ir kurių dėl šios priežasties negalima pirmą kartą dėl minėto sprendimo pateikti Bendrajame Teisme (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 230 punkte minėto Sprendimo *Saxonia Edelmetalle ir ZEMAG / Komisija*, EU:T:2005:166, 70 punktą ir šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *CBI / Komisija*, EU:T:2012:584, 233 punktą), ir teisinių pagrindų. Pastaroji kategorija apima būtent pagrindus, kurie grindžiami sprendimo priėmimo momentu Komisijai žinoma informacija. Todėl šie pagrindai negali būti atmesti kaip nepriimtini (šiuo klausimu žr. 2006 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Ter Lembeek / Komisija*, T-217/02, Rink., EU:T:2006:361, 93–101 punktus).

231 Tuo remiantis darytina išvada, kad dėl to, jog grįsdama šį pagrindą ieškovė nesiremia išimtinai ginčijamo sprendimo priėmimo momentu Komisijai nežinoma informacija, šis pagrindas negali būti iš karto atmestas kaip nepriimtinas. Tačiau jis gali būti nagrinėjamas tik tuo atveju, jei yra grindžiamas informacija, kuri Komisijai buvo žinoma ginčijamo sprendimo priėmimo momentu.

– Dėl esmės

232 Motyvus, dėl kurių nusprendė, kad nagrinėjamos priemonės yra nauja pagalba, Komisija išdėstė ginčijamo sprendimo 154 konstatuojamojoje dalyje, ji suformuluota taip:

„Kadangi TV2 transliuoti pradėjo 1989 m., visos priemonės TV2 buvo taikomos po Danijos įstojimo į <…> Sąjungą. Todėl priemonės, įskaitant <…> mokestį, laikytinos nauja valstybės pagalba (o ne esama pagalba, kaip apibrėžta SESV 108 straipsnio 1 dalyje).“

233 Pirma, dėl ieškovės finansavimo iš mokesčio ši teigia, kad tai yra finansavimo schema, nustatyta prieš Danijos Karalystės stojimą į Sąjungą. Ši schema buvo toliau taikoma po Danijos Karalystės įstojimo ir tikslinama įsteigus TV2, kad pastaroji galėtų naudotis tuo pačiu finansavimu, šiaip skirtu DR. Vis dėlto toks schemos perkėlimas naujam subjektui nepakeitė pagalbos pobūdžio ir nereiškė, kad ši schema buvo pakeista taip, kad tai turėtų įtakos aptariamos pagalbos suderinamumo vertinimui. Šiuo atveju kalbama apie pagalbą, kuri suteikta tokios pat rūšies įmonei, t. y. visuomeninės televizijos įmonei. Iš tikrųjų TV2 prisiėmė tuos pačius su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus kaip ir DR, kuri yra transliuotojas, iš pradžių buvęs vienintelis pagalbos gavėjas. Nei aplinkybė, kad TV2 buvo įsteigta kaip atskira įmonė, o ne kaip naujas DR kanalas, nei aplinkybė, kad iš mokesčio teikiama pagalba jai buvo pervedama per TV2 fondą ir kad tai nebuvo vienintelis jai teikiamo finansavimo šaltinis, neleidžia daryti priešingos išvados.

234 Savo argumentams pagrįsti ieškovė remiasi įvairiais Komisijos sprendimais dėl visuomeninės televizijos finansavimo kitose valstybėse narėse. Konkrečiai ji daro nuorodą į 2005 m. balandžio 20 d. Sprendimą C(2005) 1166 *final*, Prancūzija – transliavimo licencijos mokestis (pagalba E 10/2005), kuriame Komisija pripažino, kad Prancūzijos Respublikos pagalba, skirta *France Télévision*, yra esama pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punktą. Pasak ieškovės, nepaisant to, jog Prancūzijoje daug kartų keitėsi naudos iš mokesčio schemos gavėjų tapatybė ir skaičius, Komisija nusprendė, kad šis mokestis visada buvo skiriamas visuomeniniam transliuotojui ir dėl tos priežasties aptariamos priemonės pobūdis, tikslas, teisinis pagrindimas, paskirtis ir finansavimo šaltinis nebuvo keičiamas. Visuose kituose ieškovės nurodytuose sprendimuose, jos teigimu, pateikta panaši analizė.

235 Ieškovė nesupranta, kuo jos atvejis skiriasi nuo jos nurodytuose Komisijos sprendimuose nagrinėjamų atvejų. Ji teigia, kad, remiantis Komisijos praktika, esamos finansavimo schemos išplėtimas įtraukiant tokią pačią įmonę kaip ir tos, kurioms ta schema buvo taikoma iki aptariamos valstybės narės įstojimo į Europos Sąjungą, nėra reikšmingas pakeitimas, kuriuo būtų galima grįsti išvadą, jos atveju besiskiriančią nuo Komisijos padarytos išvados šiuose kituose sprendimuose. Jos nuomone, tuo remiantis galima daryti išvadą, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas tiek, kiek jame teigiama, jog finansavimas iš mokesčio gautais ištekliais yra nauja pagalba.

236 Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog remiantis pačiomis šio sprendimo 227 punkte pateiktomis sąvokų „esama pagalba“ ir „nauja pagalba“ apibrėžtimis darytina išvada, kad kai pagalba skiriama naujam gavėjui, kuris skiriasi nuo esamos pagalbos gavėjų, šio naujojo gavėjo atveju gali būti kalbama tik apie naują pagalbą.

237 Šiuo atveju reikia atskirti, viena vertus, pagalbos schemą nuo, kita vertus, individualios pagalbos. Ieškovės argumentuose į šį skirtumą neatsižvelgiama.

238 Pagalbos schema gali būti nuostata, kurioje bendrai ir abstrakčiai, kad nereikėtų priimti papildomų taikymo priemonių, apibrėžtos įmonės, kurioms gali būti skirta pagalba. Todėl negalima atmesti to, kad pagalbos schema, kuri yra esama pagalba, taip pat gali būti taikoma įmonėms, kurios šios schemos nustatymo momentu neegzistavo, tačiau kurios, jei būtų egzistavusios, būtų atitikusios kriterijus aptariamai pagalbai gauti. Tokiu atveju, jei minėta pagalbos schema vėliau keičiama, pradinė schema tampa nauja pagalbos schema tik tuo atveju, jeigu pakeitimas daro poveikį tikrajai pradinės schemos esmei. Atvirkščiai, jeigu naujas elementas yra aiškiai atskiriamas nuo pradinės schemos, negali būti kalbos apie esminį pakeitimą, ir tokiu atveju tik naujasis jos elementas laikomas nauja pagalba, skiriama gavėjams, kurie nebūtų galėję gauti aptariamos pagalbos, jei pakeitimų nebūtų padaryta (šiuo klausimu žr. 2002 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Government of Gibraltar / Komisija*, T-195/01 ir T-207/01, Rink., EU:T:2002:111, 109–116 punktus).

239 Šie argumentai negali būti taikomi esamai individualiai pagalbai. Iš esmės ši pagalba skirta konkrečioms įmonėms. Taigi tuo atveju, kai pagalba vėliau skiriama kitai įmonei, kuri skiriasi nuo įmonės, gavusios esamą pagalbą, šios antrosios įmonės atveju kalbama apie naują pagalbą, net jeigu aptariama pagalba savo pobūdžiu ir turiniu yra identiška esamai pagalbai.

240 Tuo remiantis darytina išvada, kad šioje byloje svarbu nustatyti, ar nuostatos dėl mokesčio, kurios buvo taikomos Danijos Karalystės stojimo į Sąjungą momentu, buvo pagalbos schema, ar individuali pagalba.

241 Tačiau ieškovė nepateikė jokios ginčijamo sprendimo priėmimo momentu Komisijos turėtos informacijos, kuria remiantis būtų galima teigti, jog kalbama apie pirmąjį iš dviejų šio sprendimo 241 punkte nurodytų atvejų.

242 Iš tiesų ieškovė rėmėsi tik *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* autentiška kalba (danų) pateiktu 2003 m. sausio 21 d. Komisijos raštu (OL C 59, p. 2), kuriame ji Danijos Karalystei pranešė apie sprendimą pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl aptariamų priemonių. Šio rašto 86 konstatuojamojoje dalyje kalbama apie pirmąjį *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed*, kuris buvo priimtas 1920 m. Tačiau, kaip nurodyta toje pačioje konstatuojamojoje dalyje ir kaip, be kita ko, pripažįsta pati ieškovė, šiuo įstatymu patvirtintas mokestis buvo skirtas tik DR finansuoti. Todėl reikia daryti išvadą, kad Danijos Karalystės stojimo į Sąjungą momentu galiojusios nuostatos dėl mokesčio buvo ne pagalbos schema, o individuali pagalba, skirta DR.

243 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, kai kalbama apie konkurencijos teisę, taip pat, kai taikoma SESV 107 straipsnio 1 dalis, „įmonės“ sąvoka apima bet kurį ūkinę veiklą vykdantį subjektą, neatsižvelgiant į jo teisinį statusą ar finansavimo būdus (žr. 2006 m.

sausio 10 d. Sprendimo *Cassa di Risparmio di Firenze ir kt.*, C-222/04, Rink., EU:C:2006:8, 107 punktą ir nurodytą teismo praktiką; 2013 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-347/09, EU:T:2013:418, 48 punktas).

244 Remiantis šia teismų praktika darytina išvada, kad identifikuojant esamos pagalbos gavėją reikia atsižvelgti į ūkio vienetą, kuris buvo šios pagalbos gavėjas, nepaisant bet kokių galimų jo teisinio statuso pokyčių. Todėl net individuali pagalba gali būti laikoma esama pagalba, nors ji buvo suteikta teisės subjektui, įsteigtam po pagalbos patvirtinimo ir aptariamos valstybės narės įstojimo į Sąjungą, jeigu paaiškėja, kad aptariamas teisės subjektas, kuris, kaip toks, neegzistavo pagalbos patvirtinimo momentu, tuo metu priklausė įmonei, t. y. ūkio vienetui, kuriam buvo suteikta esama valstybės pagalba.

245 Remiantis šiais argumentais darytina išvada, kad šioje byloje Komisijai buvo svarbiausia nustatyti ne tai, ar TV2, kaip juridinis asmuo, buvo įsteigta po to, kai buvo nustatytas mokestis (šalys pripažįsta, kad būtent taip ir yra), o tai, ar ji yra nauja ir visiškai nuo DR nepriklausanti įmonė, arba, atvirkščiai, tik ūkio vieneto DR dalis, kuri buvo nuo jo atskirta. Antruoju atveju pagalba, kuria laikomas mokestis, galėtų būti esama, kiek tai susiję su TV2.

246 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad ieškovė nepateikė jokios ginčijamo sprendimo momentu Komisijos turėtos informacijos, kuria remdamasi ji būtų turėjusi padaryti tokią išvadą. Atvirkščiai, ieškovė pati savo pateiktuose dokumentuose teigia, kad „TV2 buvo įsteigta kaip atskira įmonė“ ir kad ji „buvo įkurta siekiant padidinti žiniasklaidos priemonių gausą daniškai kalbančiame regione“.

247 Todėl Komisijos negalima kaltinti padarius kokią nors klaidą dėl to, kad atsižvelgdama į ginčijamo sprendimo priėmimo momentu turėtą informaciją ji konstatavo, jog TV2 buvo ne tik po Danijos Karalystės įstojimo į Sąjungą įsteigtas teisės subjektas, bet ir nauja įmonė, įsteigta po minėto stojimo. Iš tikrųjų būtent taip reikia suprasti ginčijamo sprendimo 154 konstatuojamojoje dalyje išdėstytą teiginį, kad „TV2 transliuoti pradėjo 1989 m.“ Tačiau, remiantis šio sprendimo 240 punkte išdėstytu argumentu, ši aplinkybė neišvengiamai lemia išvadą, kad jai suteikta pagalba iš mokesčio gautomis lėšomis yra nauja, o ne esama pagalba.

248 Beje, ši aplinkybė leidžia atskirti šioje byloje nagrinėjamą atvejį nuo ieškovės nurodytame Komisijos sprendime nagrinėto klausimo (žr. šio sprendimo 235 punktą). Iš tiesų remiantis pastarojo sprendimo 33 konstatuojamąja dalimi galima teigti, kad jeigu šioje byloje nagrinėjamą pagalbą gaunančių subjektų teisinis subjektiškumas būtų pasikeitęs, šie subjektai būtų atsiradęs dėl pirminio esamos pagalbos gavėjo „skilimo“. Kitaip tariant, priešingai nei dabar nagrinėjamoje byloje, toje byloje nagrinėjamas pagalbos gavėjas priklausė ūkio vienetui, kuriam buvo skirta pradinė pagalba.

249 Bet kuriuo atveju Komisijos sprendimų praktika kitose bylose negali turėti įtakos ginčijamo sprendimo galiojimui, kuris gali būti vertinamas atsižvelgiant tik į objektyvias SESV taisykles (2010 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Todaro Nunziatina & C.*, C-138/09, Rink., EU:C:2010:291, 21 punktas).

250 Remiantis visais išdėstytais argumentais darytina išvada, kad šis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas tiek, kiek juo siekiama iš mokesčio gautus ir įmonei TV2 pervestus išteklius pripažinti nauja pagalba.

251 Antra, ieškovė teigia, kad atleidimas nuo pelno mokesčio, kuris ginčijamame sprendime taip pat pripažįstamas valstybės pagalba, turi būti pripažįstamas esama pagalba.

252 Pasak ieškovės, Danijos Karalystės stojimo į Sąjungą momentu taikytos redakcijos *Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber* (Įstatymas dėl akcinių bendrovių pajamų apmokestinimo) 3 straipsnio 1 dalies 1 punkte buvo numatyta, kad valstybė ir jos institucijos atleidžiamos nuo mokesčio. Šis atleidimas taip pat taikytas DR nuo pat jos įsteigimo. Ieškovė teigia, kad įsteigus TV2 buvo nuspręsta jai taikyti tokias pačias sąlygas ir kad ji buvo įtraukta į valstybės įmonių, kurioms

netaikomas pelno mokestis, sąrašą. Šiuo klausimu ieškovė remiasi 1987 m. sausio 14 d. Įstatymo pasiūlymu Nr. 145 dėl *Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber* pakeitimo. Remiantis šio pasiūlymo aiškinamuoju memorandumu teigtina, kad buvo siekiama TV2 taikyti tokį patį mokestinį režimą kaip DR.

253 Taigi ieškovė teigia, kad TV2 nebuvo suteiktas joks ypatingas pranašumas, kuriuo nebūtų galėjusios pasinaudoti kitos panašios į ją įmonės prieš Danijos Karalystės įstojimą į Sąjungą. Nustatyta praktika buvo paprasčiausiai toliau jai taikoma siekiant užtikrinti vienodą požiūrį. Todėl įmonei TV2 taikytas atleidimas nuo mokesčio turi būti laikomas esama pagalba.

254 Atsižvelgiant į šiuos argumentus reikia pažymėti, kad remiantis šio sprendimo 239 straipsnyje išdėstytais argumentais ir nurodyta teismų praktika darytina išvada, kad pagal pagalbos schemą suteikta pagalba negali būti laikoma esama tam jos gavėjui, kuris neturėtų teisės į šią pagalbą nepakeitus tos pagalbos schemos. Tik kalbant apie įmones, kurios būtų galėjusios pasinaudoti pagalba pagal atitinkamą schemą prieš bet kokius pakeitimus, kyla klausimas, ar galimas pakeitimas daro įtaką pačiai pradinės schemos esmei, nes tokiu atveju ši schema keičiama į naują pagalbos schemą, ar pakeitimas yra naujas elementas, aiškiai atskiriamas nuo pradinės schemos, nes tokiu atveju tik šis naujas elementas laikomas nauja pagalba.

255 Šiuo atveju neginčijama, kad nuostata, bendrai ir abstrakčiai numatanti valstybės subjektų atleidimą nuo mokesčio, gali būti pagalbos schema pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą. Vis dėlto nei remiantis ieškovės argumentais, nei bylos medžiaga negalima teigti, kad ginčijamo sprendimo priėmimo momentu Komisija žinojo apie tokią iki Danijos įstojimo į Sąjungą priimtą šios valstybės narės teisės nuostatą, kuri taip pat galėtų būti taikoma įmonei TV2.

256 Atvirkščiai, ieškovė pati teigia (žr. šio sprendimo 253 punktą), kad įsteigus TV2 „buvo nuspręsta jai taikyti tokias pačias sąlygas“ dėl mokesčių, kurios buvo taikomos DR. Be to, ieškovė nurodo 1987 m. padarytą šioje byloje reikšmės turinčių Danijos teisės aktų pakeitimą, pagal kurį ji buvo įtraukta į valstybės institucijų, kurioms netaikomas pelno mokestis, sąrašą. Tačiau remiantis šio sprendimo 255 punkte išdėstytais argumentais ne tik neįrodoma, kad ieškovei taikomas atleidimas nuo pelno mokesčio buvo esama pagalba, bet veikiau patvirtinama, kad tai buvo nauja pagalba, nes ieškovei šis atleidimas nuo mokesčio buvo pradėtas taikyti tik pagal teisės aktų nuostatą, priimtą po Danijos Karalystės įstojimo į Sąjungą.

257 Dublike ieškovė teigė, kad „nuo pat jos įsteigimo jai buvo taikomas atleidimas [nuo mokesčio], kuris taikomas valstybei ir jos institucijoms“, todėl „nebuvo prasmės taikyti specialaus atleidimo“ jos naudai. Paskesniu 1987 m. padarytu atitinkamo įstatymo pakeitimu „paprasčiausiai buvo įtvirtinta, kad DR ir TV2 taikomas toks pats mokestinis režimas“.

258 Neatsižvelgiant į aplinkybę, kad šie teiginiai iš dalies prieštarauja ieškinyje išdėstytiems teiginiams, reikia konstatuoti, kad ieškovė neteigė, kad ginčijamo sprendimo priėmimo momentu Komisija turėjo duomenų, kuriais remdamasi turėjo prieiti prie išvados, jog įmonei TV2 taikomas atleidimas nuo pelno mokesčio buvo ne kas kita, kaip esamos pagalbos schemos taikymas. Atvirkščiai, ieškovė pripažįsta, kad „būtent ieškinyje TV2 pirmą kartą informavo Komisiją apie Danijos valstybės ir jos institucijų atleidimą nuo pelno mokesčio“. Tačiau, nesant tokių duomenų ir atsižvelgiant į aplinkybę, kad šis atleidimas pirmą kartą buvo aiškiai įtvirtintas 1987 m. priimtame įstatyme, Komisijos negalima kaltinti padarius kokią nors klaidą dėl to, kad šį atleidimą ji įvertino kaip naują pagalbą.

259 Siekiant išsamumo reikia konstatuoti, kad Bendrajame Teisme ieškovės pateikti duomenys šio sprendimo 258 punkte apibendrintam argumentui pagrįsti (šie duomenys apskritai nebuvo pateikti Komisijai per administracinę procedūrą) nepatvirtina teiginio, kad 1987 m. priimtu įstatymu, kuriuo ieškovei taikomas atleidimas nuo mokesčio, tik patvirtinama esama teisinė padėtis. Iš tiesų, remiantis iki siūlomo pakeitimo priėmimo susiklosčiusia teisine padėtimi, šio sprendimo 253 punkte minėto įstatymo pasiūlymo aiškinamajame memorandume dėl TV2 ir TV2 fondui taikomo mokestinio režimo

pasakyta: „Tačiau visos galimos pajamos iš komercinės veiklos bus apmokestinamos“. Taip paaiškėja, kad siūlomo pakeitimo autoriai manė, jog nepadarius šio pakeitimo TV2 pajamos iš „komercinės veiklos“ bus apmokestintos. Kitaip tariant, ši ištrauka rodo, kad buvo tvirtinama ne esama teisinė padėtis, o ieškovės naudai įvedamas atleidimas nuo mokesčio, kuris jai anksčiau nebuvo taikomas.

260 Remiantis visais išdėstytais argumentais darytina išvada, kad ieškinio antrasis pagrindas taip pat nepagrįstas, kiek tai susiję su ieškovės atleidimo nuo pelno mokesčio pripažinimu nauja pagalba.

261 Todėl reikia atmesti visą antrąjį pagrindą.

262 Remiantis visais išdėstytais argumentais galima daryti išvadą, kad ginčijamą sprendimą reikia panaikinti tiek, kiek Komisija nusprendė, jog 1995 m. ir 1996 m. gautos pajamos iš reklamos, kurios per TV2 fondą buvo pervestos įmonei TV2, yra valstybės pagalba, o likusią ieškinio dalį atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

263 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. To paties straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Tačiau Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad, be savo bylinėjimosi išlaidų, šalis padengia dalį kitos šalies bylinėjimosi išlaidų, jeigu tai pateisinama atsižvelgiant į nagrinėjamos bylos aplinkybes.

264 Šioje byloje ieškovės ir Komisijos dalis reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmesta, nes Bendrasis Teismas iš dalies panaikino ginčijamą sprendimą ir atmetė likusią ieškinio dalį. Kadangi ieškovė nereikalavo Komisijos padengti bylinėjimosi išlaidų, o Komisija reikalavo ieškovės tokias išlaidas padengti, reikia nuspręsti, kad ieškovė padengia visas savo bylinėjimosi išlaidas ir tris ketvirtadalius Komisijos bylinėjimosi išlaidų. Europos Komisija padengia vieną ketvirtadalį savo bylinėjimosi išlaidų.

265 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą įstojusios į bylą valstybės narės turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Danijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Beje, kadangi *Viasat* oficialiai nereikalavo ieškovės padengti įstojimo į bylą išlaidų, reikia jai nurodyti padengti savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2011 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimą 2011/839/ES dėl priemonių (C 2/03), kurias Danija įgyvendino *TV2/Danmark* naudai, tiek, kiek Komisija nusprendė, jog 1995 m. ir 1996 m. gautos pajamos iš reklamos, kurios per TV2 fondą buvo pervestos įmonei *TV2/Danmark*, yra valstybės pagalba.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. ***TV2/Danmark A/S* padengia savo ir tris ketvirtadalius Europos Komisijos patirtų bylinėjimosi išlaidų.**

4. **Komisija padengia vieną ketvirtadalį savo bylinėjimosi išlaidų.**

5. **Danijos Karalystė ir *Viasat Broadcasting UK Ltd* padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Gratsias Forwood Wetter

Paskelbta 2015 m. rugsėjo 24 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.